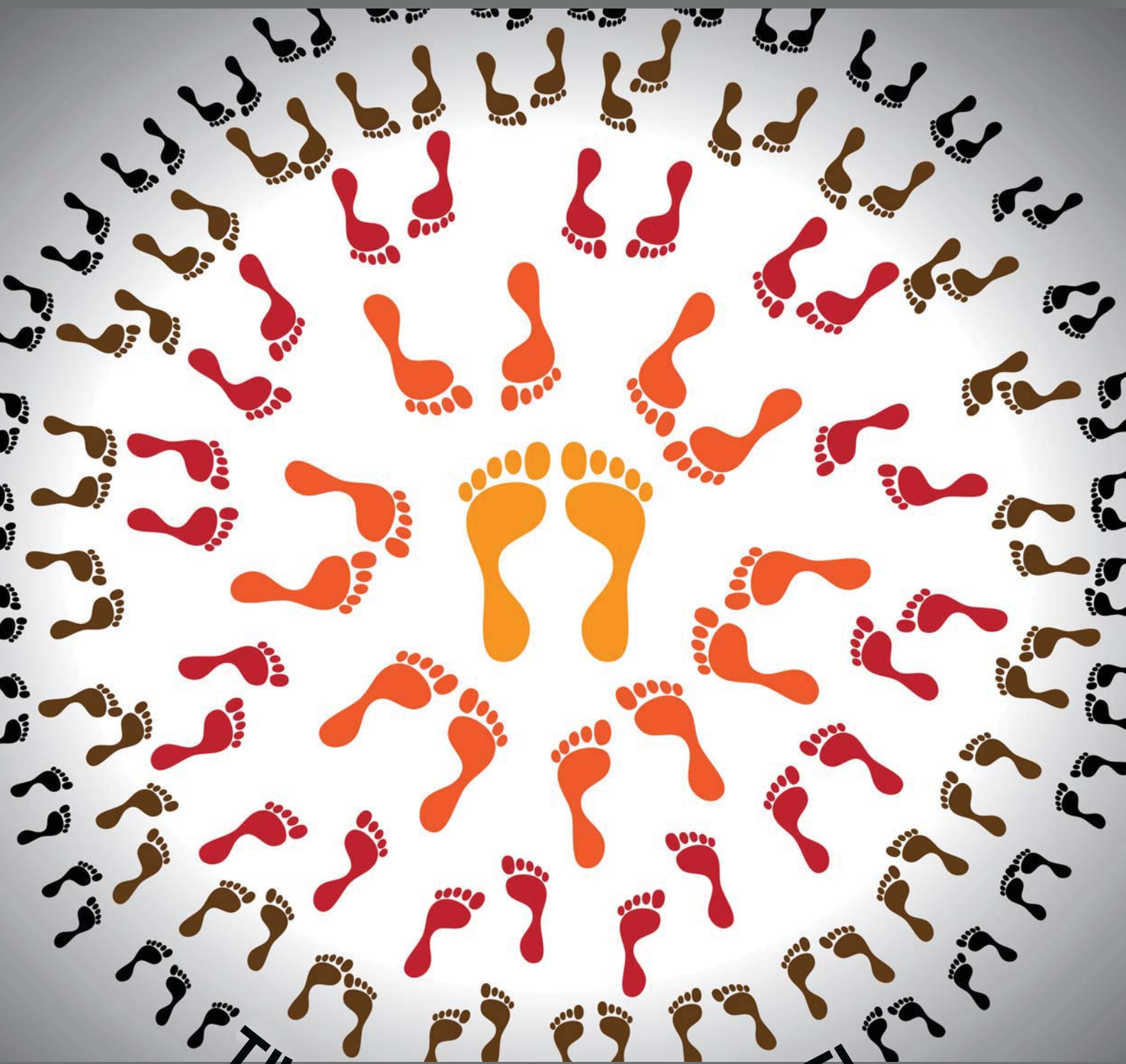

MEIE AEG

2014
TIHKELT JEESUSE JÄREL

KVALITEETAEG –
HINGAMINE TEMAS,
TEMAGA

INTERVJUU ELIAS
BRAZIL
DE SOUZALEGA

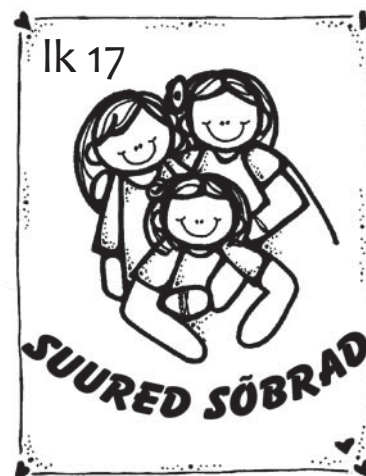
TEEL KOJU VÕI RAHUSSE?

KESKKOND

MEIE AEG

Nr 151 / Jaanuar 2014

Uudised 4
Uusaasta tervitus 7
Intervjuu 8
Raamat 11
Kogudus 12
Kirjakoht 14
Mitte ainult leivast 16
Lastekas 17
Pere rubriik 22
Kasvamine 24
Tervis 26
Kogemuste kotike 28
Järjejutt 31
Epioloog 34

KAANEFOTO: SALVATORE VUONO AT FREE DIGITAL PHOTOS.NET
TAGAKAAS: INDREK PLOOMPUU

VÄLJAANDJA: SEITSMENDA PÄEVA
ADVENTISTIDE KOGUDUSTE EESTI LIIT
LILLE 18, TARTU, 51010

VASTUTAV TOIMETAJA:
AVERONIKA BEEKMANN, info@advent.ee
TOIMETUSE KOLLEEGIUM:
DAVID NÕMMIK, AKELI ESIMEES
MERVI KALMUS
JAANUS-JANARI KOGERMAN

KEELETOIMETAJA MEELIS KAASIK
KUJUNDUS KAILE TUVI, kailletuvi@gmail.com
TRÜKIKODA: OÜ VALI PRESS

RUBRIIGID:
KIRJAKOHT HEINO LUKK, heino.lukk@advent.ee
KASVAMINE TIINA ISKALA
KOGEMUSTE KOTIKE EHA LOBJAKAS, ehaloobjakas@hotmail.ee
INTERVJUU
HELIS ROSIN, helis.rosin@gmail.com
JANNE KÜTIMAA, janne.kutimaa@gmail.com
TERVIS ALLA NÕMMIK, anonmmik@hotmail.com
LASTEKAS MADLI VAHTRAMÄE
PERERUBRIIK MARGE RANDLEPP
EPILOOG PILLE PÕLDARU

TELLIMINE KODUMAAL

TELEFONIL 734 3471

internetist pood.advent.ee

VÕI EESTI POSTI POSTKONTORITEST
JA KODULEHELT,

Tellimisindeks on 00674.

1 kuu 1,5 eurot,
3 kuud 4,5 eurot,
6 kuud 8 eurot,
12 kuud 15 eurot

Kõiksuse teooria

Uue aasta alguses andis meie kooli füüsikaõpetaja mulle lugeda üht raamatut pealkirjaga „Stephen Hawking. Aheldamata mõtted“ (autor K. Ferguson); ise ütles, et näris end sellest raamatust läbi. Olin täiesti kindel, et sel juhul ei saa mina sellest paksust raamatust mitte midagi aru, ent minu „närimine“ on jõudnud juba 25. leheküljeni. Pean tunnistama, et on lõike, millest ma ei mõista eriti midagi, aga teised on jällegi paeluvad. Ja pooleli jätta ma ei kavatsen, ajakirja ilmumise päevaks olen kindlasti jõudnud veel 20 lehekülge lugeda.

„Kujutle, kui suudad, et oled superintelligentne tulnukas, kellel puudub täielik kogemus meie universumist: kas on olemas nii täielikku reeglite kogumit, et neid õppides võiksid täpselt välja nuputada, milline on meie universum? Oletame, et keegi ulatab sulle selle reegliteraamatu. Kas see võiks kuidagigi olla õhuke raamat?“ Leidsin rõõmustusega, et minul ja teadlasele Hawkingil on midagi ühist: ka mina olen tunnis kasutanud tulnuka näidet. Kujutle, et pead tulnukale seletama, mis on lause – kuidas sa seda teeksid?

Hawking esitab küsimuse: miks võtab universum vaevaks eksisteerida? See on keeleliselt päris toredasti sätitud küsimus – universum on siin isikustatud, justkui tema ise mõtleb, otsustab ja võtab vaevaks. Me ei ole harjunud nii mõtlema. Me uurime ja tahame teada, mis seal on, mitte mis see on.

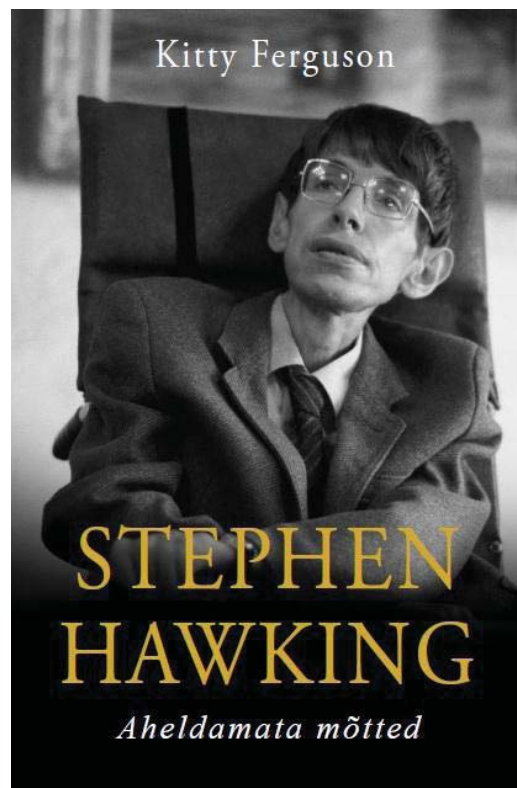
Tagasi universumi reegliteraamatu juurde. Lugeses seda lõiku, mõtlesin kohe Piiblile. Ma tean, et teadusmaailmas peab olema teooria ja hüpotees ja katse ja katse kordamise katse ja tõestus ja vaatlus ja summa, aga kristlaste teadusraamat ütleb minu meelest selle raamatu idee ära ühe lausega, nii et tegelikult ei ole see reegliteraamat üldse mitte raamat, vaid üks afišš, millele on kirjutatud „Jumal on armastus“ ja mis ongi juba kättesaadav kõigile. Kõik muu, mis keerleb selle ümber, on laiendus, vaatlus, teooria, katse, tõestus ja summa – ja huvitav uurimisaines.

Jumal on armastus – kui ühte sentensit piisavalt palju korrata, võib juhtuda kaks asja: me peidame selle tõe enda eest ära, muudame selle tavaliseks, triviaalseks isegi, suutmata minna selle sügavustesse ja suutes seda näha ainult T-särgil või kirkuseinal; või see tõde saab osaks meie elust, igast päevast, uue aastast igast päevast.

Füüsikud otsivad (nimetatud raamatu järgi) teooriaid, millega oleks võimalik ühendada universumi neli peamist jõudu: gravitatsioonijõud, elektromagneetiline jõud, tugev tuumajõud ja nõrk tuumajõud. Kui see avastus (ühne teooria), mille järgi kõik need neli oleksid ühe jõu neli erinevat avaldumisvarianti, tehtaks, siis jõutaks kõiksuse teooriani, mis omakorda selgitaks ära, miks võtab universum vaevaks eksisteerida ja mis on selle eelistatavalt õhukese reegliteraamatu peamised sätted.

Kolmainsuse isiku(te) teema on sajandeid andnud mõtlemissainet nii kristlastele kui neile, kes end nii ei nimeta. Ühe jõu kolm erinevat avaldumisvormi. Ühe armastuse kolm armastust.

Lisaks raamatu sisule on sel ka huvitav pealkiri: aheldamata mõtted. Kes teab Stephen Hawkingist, oskab edasi mõelda. Mina sammuksin aga tagasi oma

paralleelide tee. Piiblis on kasutatud aheldamise metafoori ja ka kristlikus kõnepruugis öeldakse, et me oleme siin maailmas majalised. Me ei saa siit ära, seega me oleme pigem nagu vangis. Ahelais. Aga meie mõtted ei ole, meie valikud ei ole. Me oleme siin, aheldatud olukorras, aga me ise ei pea olema aheldatud.

Füüsika on huvitav, Jumal on selle loonud. Nii palju kui igaüks aru saab, tasub lugeda. Usk ja usaldus Jumalasse on samuti huvitav, Jumal on meile need andnud, et saaksime elada aheldamata mõtete ja aheldamata valikuteta elu. ☺

AVERONIKA BEEKMANN
MA toimetaja

Adventkoguduse liikmeskond ületas 18 miljoni piiri

Seitsmenda Päeva Adventistide kogudusse, mis on üks kiiremini kasvavaid kristlikke liikumisi maailmas, kuulub nüüd üle 18 miljoni ristitud liikme. 2013. aasta 30. septembri seisuga oli koguduse arhiivi- ja statistikaosakonna andmetel koguduses 18 028 796 liiget. Hinnanguliselt osaleb hingamispäevastel jumalateenistustel iganädalaselt 25–30 miljonit meest, naist ja last. Kogudus ei risti beebisid ega väga noori lapsi, sellest ka erinevus koguduseliikmete ja jumalateenistustel osalejate arvudes.

30. oktoobril tõi peakonverentsi peasekretär G. T. Ng esile

koguduse jätkuva kasvu. „Iga päev ühineb kogudusega 3052 inimest, igas tunnis ristitakse 127 inimest. Igas minutis kaks inimest, ja me täname selle eest Jumalat,“ ütles Ng koguduse juhtidele 2013. aasta aastakoosolekul.

Arhiivi- ja statistikaosakonna juhataja David Trim kommenteeris 18 miljoni piiri ületamist: „Selline kasv on rõõmustav, eriti ajal, mil paljud usuliikumised ei kasva. Me täname Jumalat, et ajal, mil poliitiline surve, usuline tagakiusamine kasvab, materialism ja ilmalikkus võtavad maad, kasvab liikumine, mis rõhutab lootust ning terviklikkust ning on nüüd ületanud selle statistilise piirjoone.“

Seitsmenda Päeva Adventistide Kogudus rajati 1863. aastal, praegu on sel 112 kolledžit ning ülikooli, enam kui 1900 gümnaasiumi ja pea 6000 põhikooli. Kogudusele kuulub ka 172 haiglat, kus iga-aastaselt ravitakse üle 16 miljoni patsiendi. Koguduses töötab ka humanitaarabiorganisatsioon ADRA, korraldatakse evangeelseid üritusi ning töötab ringhääling, mis on keskendunud kolmeinglikuulutuse levitamisele ja Piibli selgitamisele. ☪

ANN

Trans-Euroopa divisjoni aasta alguse läkitus

Armsad lugejad, nüüd, mil aasta jõuab lõpule ja algab uus, tahame meie, kes töötame Trans-Euroopa divisjoni (TEDi) kontoris, soovida teile Jumala armuga täidetud head uut aastat. Jumal ja Tema armastav hoolitsus meie eest on kogu meie lootuse alus, ja Ta tegi selle meile Püha Vaimu kaudu teatavaks Jeesuses Kristuses.

Mööduval aastal nägime TEDi ristimisi rohkem, kui suudame meenutada varasemast (silmas pidades ainult Euroopa territooriumi). Alguse sai projekt Suur Lootus ja kampaania Misjon Linnadesse ning toimus väga edukas noortekongress. Septembris oli Ungari

adventistide osadusega (mis eraldus meist 1975. aastal) esimene ühine tööalane kokkutulek, ning see annab märku heaks lootuseks, et saame neile lähedasemaks. Londoni misjonikooli ettevõtmine oktoobris kampaania Misjon Linnadesse raames, sekulaarsuse ja postmodernismi konverents ning TEDi iga-aastane nõupidamine novembris olid samuti õnnistatud ja edukad. Ordineerimise-alane uurimustöö on lõpuks valmis saanud ning osaleme ülemaailmses koguduses aktiivselt meie armastatud kogudusele edasise tee rajamises ja kaastöös. Meie ja unioonide vahel valitseb hea meelsus ja meil on palju tööd koos unioonide, juhtide ja liikmetega. Kõige selle ja siin mainimata jäänu eest täname Jumalat.

Järgmine aasta toob kaasa hea edasimineku jätkumise, kuid ka mõningad väljakutsed. Soovime, et meie vanal kolledžil, Newboldi Kõrghariduse Kolledžil, läheks

majanduslikult hästi, seepärast annab 10. veebruaril nõukogus aru üks erirühm. Kokkusaamisi ja istungjärke on planeeritud tervesse aastasse ning Misjon Linnadesse jätkub unioonide tasandil. Hea on panna kõik oma plaanid ja väljakutsed, millega silmitsi seisma peame, Jumala tugevatesse kätesse, samas lastes ennast alandlikult kasutada Tema töös.

Soovin teid tänada teie toetatavalt kaasas olemise ja palvete eest. Au olgu Jumalale! Kristus olgu tõstetud meie hulgas kõrgemale! Elagu Püha Vaimu väe kaudu Tema meis ja saagu meie kaudu edastatud! Issand õnnistagu teile kõikidele uut aastat! ☪

Bertil Wiklander
Seitsmenda Päeva Adventistide
koguduse Trans-Euroopa
divisjoni esimees

Ülemaailmse adventkoguduse eelarves eelistatakse misjonitööd ja administratiivtööd

Seitsmenda Päeva Adventistide ülemaailmse koguduse 2014. aasta eelarves on pea 180 miljonit dollarit eraldisi, mille alla kuuluvad järgmised artiklid:

46,2 miljonit dollarit töökulud, palgad ja peakorteri ehitiste ülevõlpidamine,

44 miljonit dollarit eraldised väljaspool Põhja-Ameerikat asuvatele misjonipõldudele,

33 miljonit dollarit institutsioonide toetused,

29,3 miljonit dollarit misjonäridele ja palgalistele töötajatele, kes töötavad teistes divisjonides,

14,6 miljonit dollarit peakorteri administratiivkulud,

12 miljonit dollarit Peakonverentsi audititeenustele (GCAS).

Koguduse finantsametnik rõhutas, et eelarve kaasab vaid need valdkonnad, mis on seotud liikumise peakorteri ega hõlma koguduse 13 divisjoni, kohalike administratiivüksuste või koguduste eelarveid või sissetulekuid.

Koguduse peakorteri töökulud on piiratud 2 protsendiga ülemaailmsest kümnisest.

Ülemaailmse adventkoguduse abilaekur Juan R. Prestol (pildil) ütles, et 2014. aasta eelarve hoiab endist kokkuhoidlikku joont, kuna Põhja-Ameerika on kohandanud kümnise protsenti – see otus võeti vastu 2012. aasta täitevkomiteel.

Kuni 2012. aastani panustas

Põhja-Ameerika divisjon 8% oma kümnisest peakonverentsi eelarvesse, samas kui kõik teised 12 divisjoni andsid igaüks 2%. 2012. aasta hääletusel vähendati Põhja-Ameerika kümniseosa protsenti 6 protsendile, mis jääb kehtima aastateks. Põhja-Ameerika kümnis on pea üks miljard dollarit ja 2014. aasta jätkuv kohandamine tähendab keskmiselt 10 miljonit dollarit vähem peakonverentsi jaoks.

12 miljonit dollarit peakonverentsi audititeenustele tähendab laiendatud auditit regioonides, kus seda varem läbi viidud ei ole, ütles GCASi direktor Paul Douglas.

2014. aastal saab esimest korda eraldisi ka Põhja-Ameerika divisjon – 279 000 dollarit aitamaks Guami-Mikroneesia misjonipõldu, mis veel paar aastat tagasi oli osa Lõuna-Aasia-Vaikse ookeani divisjonist.

Teised suuremad eraldised peakonverentsi 2014. aasta eelarvest on:

7,6 miljonit dollarit – Loma Linda ülikool,

5,3 miljonit dollarit – Andrews ülikool,

4,9 miljonit dollarit – Hope kanal,

2,5 miljonit dollarit – Ellen G. White'i pärand,

2,4 miljonit dollarit – Adventist World Radio,

1,5 miljonit dollarit – raamatute trükkimise toetused,

1,4 miljonit dollarit – 2015. aasta peakonverentsi sessioon,

1,3 miljonit dollarit – Oakwoodi ülikool,

1,2 miljonit dollarit – Adventist International Institute of Advanced Studies,

1,2 miljonit dollarit – Geoscience Research Institute,

1,1 miljonit dollarit – Adventist University of Africa.

5,5 miljonit dollarit on eraldatud ajakirja Adventist World väljaandmiseks. Adventist World on rahvusvaheline ajakiri ülemaailmsele kogudusele. Igas kuus trükitakse 1,5 miljonit ajakirja seitsmes keeles ja need saadetakse 163 riiki. Ajakiri jõuab pea 7 miljoni seitsmenda päeva adventistini üle maailma.

Peakonverentsi 2014. aasta täielikku eelarvet saab Exeli tabeli kujul lugeda, kui saadad nõude ANNi toimetajale aadressil adventistnews@gc.adventist.org.

ASI kongressist "Muutev arm"

KATRIN DREILING

Norras aastavahetusel ASI (Adventist-laymen's Services & Industries) kongressil 27. detsembrist 2013 kuni 1. jaanuarini 2014 osales 28 inimest ka Eestist. Kongressi teemaks oli „Muutev arm“ ja kõik kõned ning töögrupid lähtusid sellest.

Kongress algas 27. detsembril õhtul koosolekuga, kus kõnelesid Joakim Hjortland ja Claus Nybo. Joakim alustas oma kõnet meenu-tusega tragöödiast, kus noor mees lasi maha väga palju kooliõpilasi. Keegi ütles selle kohta: „Kui üks mees näitas nii palju viha, kui palju armastust peame meie ilmutama.“ Meie ülesanne on jagada

Kristust. Peatekstiks oli ta valinud Jesaja 6. peatüki. Jesaja nägi selle nägemuse olukorras, kui tulevik polnud selge. Nüüd näitas Jumal, et Tema on troonil. Clausi kõne keskmeks oli Jeesuse ime, millest on räägitud igas evangeeliumis. See on 5000 mehe söötmine (Mk 6:30, Mt 14:12, Jh 6:3). Mõned mõtted: Mitte vaadata oma raskustele, vaid aidata teisi. Jeesus võttis leivad, õnnistas ja andis tagasi jüngritele. Nii peame ka meie andma selle, mis meil on, Jeesusele. Tema õnnistab ja annab meile selle tagasi, et võiksime anda teistele.

Hingamispäeva hommik algas kell seitse lühikese kõnega. Seekord kõneles Rootsi liidu president Göran Hansen. Ta oli valinud peatekstiks Fl 4:4–7. Paulus läks läbi raskustest, aga ta kirjutas siiski rõõmust.

Hingamispäevakool oli jagatud kolme gruppi. Üks suur rootsi ja norra keelt kõnelev ja kaks ingliskeelset gruppi. Eestlased moodustasid oma grupi. Kuigi aega oli vähe, jõudsime koos arutleda pühimust

ja selle tähendusest tänapäeva inimesele. Hingamispäevakool algas kahe misjonijutuga käesoleval ajal toimuvast. Toodi näide ühest noorest mehest, kes sattus laagrisse aastal 2009, aga paar nädalat tagasi ta ristiti. Seepärast innustati noori panustama oma aega ja andeid Jumala töösse.

Hingamispäevasel koosolekul saime kuulda kaunist muusikat ja peakõneleja Jerry Page rääkis ärkamisest. Tema kõne põhitekstiks oli Rooma 13:12. Ta rõhutas, et elame lõpuajal ning me vajame inimesi, kes peegeldavad Jumalat.

Pealeõunal saime osa huvitavast arutelust, kus kuus noort meest arutlesid selle üle, kuidas saame jõuda postmodernistlike inimesteni. Kuulajatel oli võimalus esitada küsimusi, millele anti ka tabavad vastused. ☺

*Osalejad jagavad oma
osalemismuljeid ka jaanuari
„Laupäeva õhtus“.*

Iga kuu esimene hingamispäev koos „Laupäeva õhtuga“

„Laupäeva õhtu“ on saade, mis kasvas välja ühest ideest mõtiskleda veidi adventistliku identiteedi üle – iga kuu üks tund. Nüüdseks on algsest mõttest saanud sootuks laiem ja mitmetahulisem projekt. Praeguseks on linti võetud neli saadet: oktoober, november ja detsember ja otsesaate-na ka uue aasta esimene, jaanuar. Kõik neli saadet on advent.ee lehel järelvaatamiseks üleval.

„Laupäeva õhtu“ on üles ehitatud intervjuudele ja uudisklippidele, vaatluse alla võetakse möödunud kuu tegemised ja tööreisid

ning vaadatakse veidi eesootavas-e, igas saates uuritakse põgusalt adventkoguduse ühte põhitõde, oma osa on adventkoguduse Eesti liidu esimehe pöördumisel.

Alates detsembrist on saatejuhid Kärt Vahtramäe ja Toomas Lukk, pildi režii, montaaži ja heli eest vastutab Indrek Ploompuu, kelle abilised on Artur Sinipalu, Oliver Pant ja Priit Toome ja Madis Ploompuu. Saate toimetaja on Avironika Beekmann. Saadet filmitakse Tartu adventkirikus.

Esimesed kolm saadet tehti selise korraldusega, et materjal lindistati nädalajagu varem ja hiljem pandi advent.ee kodulehele, ent

alates uuest aastast on „Laupäeva õhtu“ otsesaade – iga kuu esimesel hingamispäeval kell 19.00 Tartu adventkirikust. Kel on oma koguduses laupäevaõhtune koosolek, planeerige saate ühisvaatamisena – saade kestab üks tund. Kel veel ei ole koosolemist, siis „Laupäeva õhtu“ ühisvaatamine on selle korraldamiseks hea põhjus. „Laupäeva õhtu“ on hea võimalus kena ja sisuka laupäeva õhtu veetmiseks ning adventkoguduse tegemistele kaasamõtle-miseks ja -rääkimiseks.

Järgmine „Laupäeva õhtu“ on eetris 1. veebruaril kell 19.00. ☺

MA

Tihkelt Jeesuse järel

IVO KÄSK

SEITSMENDA PÄEVA
ADVENTISTIDE KOGUDUSE EESTI
LIIDU PEASEKRETÄR

Ilmutuseraamatus öeldakse Jumala päästetute kohta, et „need on need, kes järgivad Talle, kuhu ta iganes läheb“ (Ilm 14:4).

Ükskord, kui Jeesus oli oma jüngritega paati astumas, tuli üks kirjatundja Tema juurde ja ütles: „Õpetaja, ma tahan Sulle järgneda, kuhu Sa ka iganes lähexsid!“ (Mt 8:19) Selline tõsine ja üllas soov. Just selline, mis iseloomustab neid, kes kord seisavad päästetute hulgas. Et teda on tutvustatud kirjatundjana, ehk soovis ta järgida Jeesust Tema õpetuse pärast? Jeesus andis talle mõista, et Tema järgimine on enamat, kui õpetusest huvitatud olemine: „Rebastel on urud ja taeva lindudel pesad, aga Inimese Pojal ei ole, kuhu Ta oma pea võiks panna.“ (Mt 8:20)

Nii mõneski asjas ehk loodame, et asjad lahenevad ise, mingid takistused lihtsalt lõpevad loomulikult. Paljud tegemised tunduvad nii pakilised või tundub, et on väga oluline, et just meie seda teeme ning meie meelest ei tuleks selle koha pealt läbilõikamine kõne allagi. Ilmselt just selliste valikute radikaalsust ilmestab Jeesuse vastus ühele teisele jüngrile, kes ütles Jeesusele: „„Issand, luba mul enne minna matma oma isa!“ Aga Jeesus vastas talle: „Järgne mulle ja lase surnuil oma surnuid matma!““ (Mt 8:21,22) Millised meie takistustest oleksid sellised, mis paneksid Jeesuse järele mõtlema ja ütleva: „Olgu, oleks et isa matmine, aga et see – no siis küll! Võta minuga ühendust, kui sa sellega

valmis oled.“?

Elu on üürrike ja võimalused kaovad – olulisi otsuseid on vaja vastu võtta parem varem kui hiljem. Inimestena oleme kõik ühesugused: me kaalume oma inimlike võimalusi elus – suhted, asjad, tegemised, ning meil on kahju minna lasta. Kui oleme tehusad inimesed, on meil uueks aastaks ilmselt ka päris palju vahvaid plaane.

Üks minu lemmikdefinitsioon Jeesuse järgimisest pärineb Bill Hybelsilt, kes kirjutab oma raamatus „Too busy not to pray. Slowing down to be with God“ (Liiga hõivatud, et mitte palvetada. Kiiruse maha võtmine, et olla Jumalaga lk 122): „Tõeline kristlus ei ole õppida ära komplekt õpetusi, et siis astuda inimeste rongkäiku, kes kõik marsivad sama teed. /../ See on kõndimine – üleloomulik kõndimine elava, jõulise, suhtleva Jumalaga. Nõnda siis on kristliku elu südameks ja hingeks õppida kuulma Jumala häält ning arendada välja julgus teha, mida Ta meile ütleb.“

Usk Jeesusesse ei ole vaid intellektuaalne otsus ja veendumus tõekspidamistes. Ühel hetkel, varem või hiljem, puudutab see meid sügavaimal ja emotsionaalsel viisil. Lihtsalt osalemise ja pühendumise vahe on nagu muna- ja veiselihavõileivaga: kana osales selles, aga lehm pühendus.

Kui oleme lahti lasknud ja pühendunud, siis võime juba küsida ka, mis edasi saab ja mis muude asjadega saab.

Peetrus oli tihkelt Jeesuse järele tulnud ja kui ükskord oli juttu kõige jätmisest Jumala riigi pärast, siis ta küsis Jeesuselt: „Vaata, meie oleme jätnud kõik maha ja järgnenud Sulle. Mis siis meile saab?“ Aga Jeesus ütles neile: „Tõesti, ma ütlen teile, kes olete mulle järgnenud uuestisündimises, kui Inimese Poeg istub oma kirkuse troonile, istute ka teie kaheteistkümnemele troonile Iisraeli kaheteistkümnemele suguharu üle kohut mõistma. Ja igaüks, kes on jätnud maha majad või vennad või õed või isa või ema või lapsed või põllud minu pärast, saab nad tagasi sajakordselt ja pärrib igavese elu.“ (Mt 19:27-29)

Uue aasta algus on eriline aeg võtta kiirust maha ja palvetada oma elu pärast ning vaagida takistusi, mille pärast meil veel on raske järgida Jeesust, „kuhu Ta iganes läheb“. Milline peaks olema meie järgmine samm või hoopis läbilõige? ☺

Täiuslikkusest ja patust

INTERVJUU ELIAS BRAZIL
DE SOUZALEGA

Miikael Volkonski võttis 9.–10. detsembril osa piibliseminarist Tartus. Pärast seminari avanes tal võimalus esitada Elias Brazil de Souzale täpsustavaid küsimusi tema esitluse kohta.

Miikael: Kas võiksite öelda midagi enda kohta?

Elias: Olen pärit Brasiiliast. Sündisin adventperre. Minu vanemad olid adventistid. Olen teist põlve adventist. Isapoolsete vanavanemate tõttu võiksin ka öelda, et kolmandat põlve, aga pean ennast siiski teist põlve adventistik. Hetkel teenin Biblical Research Institute'is SPA peakonverentsi juures Marylandis USA-s.

M: Teie seminari teema oli täiuslikkus, käsumeelsus, pääste tegude kaudu ja selle teemaga on väga tihedalt seotud ka Kristuse loomuse teema. Millised on teie arvates selle teemaga seotud probleemid kirikus?

E: Nimetaksin seda väljakutses. Mõned kirikuliikmed ei koge päästet selle täiuses – rõõmu päästest, ja kindlust, et nad on päästetud Jeesuses Kristuses. Nad elavad ebakindluses ja selle tõttu muutuvad nad vahel julgusetuks ning mõned võivad ka kirikust lahkuda. Põhiline on, et meil peab olema päästekindlus. Peame

FOTO: INDREK PLOOMPUU

Jumala Sõna ja Tema päästesõnumit usaldama. Ja see ei sõltu esmalt meist, vaid Kristusest. Peame Kristuse vastu võtma, tänu millele hakkab arenema meievaheline suhe.

M: Sellele teemale on võimalik vaadata mitmel viisil ja selle keskmes on patu olemus – kuidas saavad inimesed aru sellest, mis on patt ja mida see sisaldab.

E: Jah, ma olen nõus ja lisaksin, et selle teema keskmes on ka Kristuse loomuse küsimus. Need on väga tihedalt seotud. Kui rääkida patust, siis mina näen patu kui olukorda ja kui käitumist. Need on patu kaks peamist aspekti. Peamiselt on patt olukord – me oleme patusteks sündinud. Me pole selles süüdi. Jumal ei karista meid selle eest, me oleme

patusteks sündinud. Aga kuna me oleme patusteks sündinud, oleme me patuses lihas. Teha pattu on inimese jaoks loomulik, mistõttu me vajame Jumala üleloomulikku sekkumist ja uueksloomist. Kuigi ma arvan, et täielik võit saabub alles taevas. Ükskõik kui korraliku elu siin maa peal elame, oleme patused, kuni meid muudetakse. Siis saavad meie kehad patust lahti. Me võime elada terve päeva pattu tegemata, aga see ei tee meist pühasid, sest oleme sisimas patust mõjutatud.

M: Mida te arvate vaatest, kus selle asemel, et nimetada kedagi patuseks, öeldakse, et tal on langenud loomus ja et patu tegemine on inimese teadlik otsus. Nagu nägime Ellen G. White'i tsitaadist¹, on süü seotud valgusega. Seetõttu

¹„Ingel ütles: „Kui saabub valgus, kuid see lükatakse kõrvale või tagasi, siis järgneb hukkamõist ja Jumala pahameel. Aga enne valguse tulekut ei ole pattu, sest pole valgust, mida eirata.““ {1T 116.1}.

saan ma aru nii, et oma langenud loomuse tõttu teen ma pidevalt kurja, aga ma pole süüdi, sest ma ei ole Jumala Vaimu vastu mässanud.

E: Ma arvan, et sinu jutus on iva. Soovitan olla ettevaatlik, et mitte piirata pattu tahtega, sest kui me teeme patust puhtalt tahte küsimuse, siis võib meid tabada kiusatus võtta ohjad enda kätte. Fakt, et meil on langenud loomus, tähendab vähemalt minu jaoks seda, et see on meie olukord. Meie liha on patuga nakatunud ja me oleme patusõltlased. Seega on meil väga raske mitte pattu teha. Ütleksin, et peaaegu võimatu.

M: Inimlikult võimatu, vajame selleks üleloomulikku sekkumist.

E: Üleloomulikku sekkumist, et kontrollida ja valitseda meie tahet, kuid ma ütleks, et isegi see sekkumine ei tee meist patuta inimesi enne kirkastamist. Isegi pärast andekssaamist (mida vajame, sest oleme patused) jääme me ikkagi patusteks. Mulle meeldib teatud määral Luther, sest ta ütles, et me oleme samaaegselt õiged ja patused. Me oleme samaaegselt mõlemat – õiged Kristuses, kuid sisimas oleme patused. Kuid ma arvan, et rääkides langenud loomusest, on sinu jutul *point*, olen sellega nõus, kui seda õigesti defineerime.

M: Loen tsitaadi Ellen G. White'ilt: „Ühtegi inimest ei saa sundida üleastumisele. Kõigepealt tuleb saada tema enda nõusolek. Hing peab nõustuma patuse teoga enne, kui kirk saab võidu mõistuse üle või ülekohus südametunnistuse üle. Ükskõik kui tugev kiusatus ei ole iial vabandus patule...“ Sellest ja eelnevast tsitaadist järeldan mina, et mul ei ole võimalik teha pattu, ilma et minu tahe selleks loa annaks. Minu meelest ütles Dennis Priebe hästi, et ainus viis patu tegemiseks on öelda Püha Vaimule: „Ole hea, astu viieks minutiks kõrvale, sest ma tahan minna kuhugi, kuhu Sina kaasa ei tule. Aga ma loodan, et Sa oled veel siin, kui ma tagasi tulen.“

E: See on väga huvitav. See tsiitaat Ellen White'ilt on väga valgustav. Ma arvan, et ta räägib siin

patutegudest ehk tahtlikust patust ja ma nõustun täielikult. See tähendab, et mul on võimatu teha tahtlikku pattu. Ta räägib vastuhaku patust ja see on täielikult tõsi.

M: Ma tahan öelda, et patul võib olla kaks sisu. Sellega kaasneb kas süü või kurjus. Üks viib karistusse, mida Piibel nimetab põrguks või teiseks surmaks, teine viib tagajärgedeni, milleks on esimene surm, valu jne. Vahe nende kahe vahel sõltub valgusest – kui valgust ei ole, on tegemist kurjusega, mis viib tagajärgedeni, kui aga saabub valgus, tekib ka süü, millele järgneb karistus.

E: See on huvitav mõte ja sellised metafoorid võivad meid aidata, aga probleem selliste metafooridega on see, et kui me hakkame pattu defineerima ainult nende kaudu, muutuvad need ainsaks „läätsaks“, mille kaudu me pattu vaatame.

M: Me saame pattu teha ainult kas tahtlikult või kogemata. Kolmandat võimalust tegelikult ei ole.

E: Jah, ma olen nõus. Me saame seda teha tahtlikult või kogemata. Ja kui seda teha tahtlikult, siis on asi palju tõsisem, aga kui kogemata...

M: ...siis ma pole süüdi. Patt läheb küll Jeesuse peale, aga mina ei kannu karistust.

E: Kui vaatame heebrea rituaalset süsteemi, siis seal on tahtlikud ja tahtmatud patud erinevate tagajärgedega. Seega ma olen sellega põhimõtteliselt nõus, oleneb, kuidas seda tõlgendatakse. Nii võib asjadele vaadata küll.

M: Kui tahtlik patt ja seega ka süü sõltuvad meie otsustest, kas ei tule siis välja, et ka täiuslikkus on subjektiivne? Standard, millele peab minu elu täna mulle osaks oleva valguse juures vastama, on erinev selle inimese omast, kes elas 200 aastat tagasi ega teadnud midagi näiteks hingamispäevast või ei teadnud

Jumalast üldse midagi. On see nii?

E: See on nii. See on piibellik ja seda kinnitab ka prohvetikuulutamise vaim. Jumal kohtub inimesetega seal, kus nad on. Jumal lubas Aabrahamil teha teatud asju. Ta tuli inimestele teatud situatsioonis vastu inimeste olukorra tõttu selle ajahetkel. Ja loomulikult on aeg edasi läinud, Kristus on tulnud ja meil on juba teine valgus. Meil on asjadele teine vaade, sest oleme päästeajaloo teises staadiumis. Samas on Jumala isik, Tema nõuded, Tema täiuslikkus ja ideaal kõigile inimestele sama. Aga rääkides Tema sallivusest, kannatlikkusest, siis ma olen sellega nõus ja see on piibellik. Isegi paganad, ütleb Ellen White, ei pruugi tunda Jumala seadust nii nagu meie, aga see seadus on neil mingil määral mõistusesse kirjutatud. Nad saavad aru, mis on vale ja mis õige. Kõik sõltub sellest, mida nad selle teadmise peale hakkavad.

M: Seega, kas võib olla nii, et kui ma teen midagi, mida ma arvan, et ma ei tohi teha – midagi, mis tehniliselt ei ole seaduse rikkumine, aga kuna ma arvan, et ma teen valesti, siis teen ma siiski pattu?

E: Kõik, mis ei tule usust, on mõnes mõttes patt. Ma arvan, et sellist käitumist võib vaadata kui mässamist, kuna ma arvan, et Jumalale ei meeldi, mida teen, aga ma teen seda ikkagi. Kuigi see pole patt, siis minu kavatsus oli mäss ja ma usun, et Jumal kaalub ka meie kavatsusi.

M: Ma usun, et üks segaduse põhjuseid on see, et inimesed saavad patust erinevat moodi aru. Üks ütleb „patt“ ja mõtleb sellega tahtlikku pattu, teine inime ne mõtleb aga igasugust kurjust. Üks inimene ütleb „pean loobuma kogu patust“ ja mõtleb sellega tahtlikku pattu; teine kuuleb ja mõtleb: „ta tahab olla püha nagu Jumal“. Kui me nüüd räägime tahtlikust patust – me teeme seda sellepärast, et me tahame – ja kui me ütleme, et me saame lõpetada patustamise alles siis, kui Jeesus

tagasi tuleb, kas me siis ei ütle sellega, et Jeesus muudab meid vastu meie tahtmist?

E: Ma arvan, et sinu jutus on iva ja me peame seda hoolikalt seletama. Mina saan aru nii, et kui meid mõistetakse õigeks ja meile andestatakse Kristuse vere läbi, siis koos sellega me saame ka väe, et võita pattu. Ilma selle väeta ei ole armu. Aga see arm peaks meid alandlikuks tegema. Mida vähem ma patustan, seda patusemana enesele tundun, sest standard, millele ma pean vastama, tõuseb kõrgemale ja kõrgemale. Mina näen seda nii: ma usun, et kord, kui oled tõeliselt päästetud, saad sa väe võita pattu. See ei tähenda, et me ei tee enam pattu, aga me saame väe võita kiusatusi ja võidelda kuradi vastu. Vaatamata sellele, et aeg-ajalt langeme, tõuseme me alati üles ja see on võit, mille Kristus meile annab. Ma arvan, et kristlikus elus arenedes peaksime nägema, et patustame vähem ja vähem. Mitte absoluutses mõttes, aga peaksime hakkama muutuma, sest päästega kaasneb pühitsus. Neid ei saa eraldada. Kui Kristus ei annaks meile väge võita patte praegu, siis ei saaks me olla kindlad, et võidame ka lõpus. Ma usun, et see on teema, mis peab olema tasakaalus. Ei tohiks olla perfektsionistlikku ülbust ega suhtumist: patul ei ole võimu minu üle, võin teha pattu, kui tahan. Need on äärmused, mida tuleb vältida, aga see pole kerge. Ka patu definitsioonist ei ole inimestel kerge aru saada, nagu sa ka ise välja tõid, sest inimesed räägivad patust erinevat moodi. Minu jaoks võib üks konkreetne tegu olla tõsisemaid patte, aga teiste jaoks ei pruugi see nende pühitsuse etapil üldse nii olla. Ainult Jumal saab seda teada ja mõõta.

M: Kas see võib olla ka teisipidi, et me ei tohiks teistele öelda: „Ah, see pole mingi patt!“, kui inimene ise tunneb vastupidist?

E: Jah, me peame olema ettevaatlikud. Sest asi on südametunnistuses. Kui Vaim töötab

südametunnistuses ja ütleb, et see on patt, siis on see midagi, mis tuleb välja selgitada. Aga võib ka olla, et inimene reageerib üle. Mõned inimesed on väga tundlikud ja neil on kalduvus tunda ennast kõiges süüdi. Ja nad võitlevad rohkem. Teised on jälle teises äärmuses. Nad teevad, mida iganes tahavad ja nende südametunnistus ei anna märku. Sellistes olukordades peame alluma Jumala tahtele, otsima Piiblist vastuseid, palvetama ja paluma abi.

M: Mina ei ole oma kirikus olemise ajal kuulnud jutlust patu olemusest. Kas inimesi peaks julgustama seda teemat lähemalt uurima?

E: Ma arvan, et see on hädavajalik kõigile, kes ennast kristlaseks, Kristuse järgijaks nimetavad. See küsimus on kõige tuum. Minu praktiline soovitus, lisaks muidugi Piiblile, on raamat „Tee Kristuse juurde“, mis on suurepärase kirjeldus päästest. Ma arvan, et kogudus peaks seda raamatut rohkem lugema, uurima, peegeldama, sellest jutlustama. Seal on see asi väga lihtsalt seletatud. Ja loomulikult Pauluse kirjad roomlastele, galaatlastele, psalmid... Kogu Piibel räägib tegelikult päästest ja andestusest, mis algab Eedenis ja lõppeb uue Jeruusalemmaga. Seal on õigeksmõistmine, andetus, Jumal, kes üritab algusest saadik inimesteni jõuda. Kuid mõnedel on raske neid asju mõista ja eriti seda kogeda. Üks asi on teooria, aga ühendada see enda mõttemaailmaga on juba raskem. Kuid ma arvan, et kirikul tasub panustada selle teema uurimisse ja inimeste juhendamisse, et nad õigesti aru saaksid... Vahel on asi ka semantikas. Ütled, et see vend on käsumeelne, aga tegelikult ta ainult väljendab ennast nii, et jääb mulje, et ta seda on. Mõned inimesed võivad ka kuulud tõlgendades käsumeelseks muutuda, kuigi jutlustajal ei olnud sellist kavatsust. Seega on sellel teemal palju aspekte. Ma arvan et, see on kõige olulisem teema, kui räägime

päästest, lunastusest, õigeksmõistmisest, siis on see elutähtis. Ja kui see ühendada pühimuga, siis näeme suurt võitlust, siis on meil olemas täielik kontekst kõige jaoks. Evangeelsete kristlaste jaoks on õigeksmõistmine ja pääste mõnes mõttes laia perspektiivist lahutatud, adventsõnum on aga ühtne, see on unikaalne. Me näeme päästet suure võitluse valguses, me näeme, kuidas seda mängitakse läbi pühimus ja kõik on täiesti loogiline.

M: Rääkides suurest võitlusest ja pühimust, siis tuleb mängu ka ilma vahemeheta seismine ja täiuslikkuse küsimus. Kui ma räägin viimasest generatsioonist, kes kohtub Kristusega ilma surma kogemata, siis mina saan aru, et nende täiuslikkus seisneb selles, et nad ei tee patte, millest nad on teadlikud.

E: Ma olen sellega teatud määral nõus. Kui me räägime mässust ja maailma viimasest tunnist, kui kõik on juba otsustatud, siis loomulikult, viimane generatsioon enam ei mässu. Nad on jõudnud teatud küpsuseni. See ei tähenda, et nad pole patused, neil on ikka veel langenud loomus, neil on patusõltuvus, aga nad ei mässu enam Jumala vastu. Kuigi Jumala vaatepunktist on ka sõltuvus kurjus, aga Jumal ei pane seda neile süüks, sest nad on kaetud Kristuse õiguse rüüga. Vahel esitatakse neid teemasid nn perfektsionistide poolt selliselt, et see põhjustab vendade vahel palju sekeldusi ja paneb inimesi tahtma Jumalat selles protsessis aidata. ☺

*Elias Brazil de Souza
vestles Miikael Volkonski*

Vaikusse, valgusse, puhtusse minna...

ANNELY TOEWS

Jälle on aasta pimedaim aeg. Samas ka ootuste, lootuste, armastuse ja igatsuse aeg. Aeg, mil taevast ulatab maale ja valgus pimedusele käe. Vahetub aasta ja uue künnisel ootame midagi uut ja paremat. Vaikuseaeg...

„Ma sain maitsta vaikust ja näis, et Jumal oli selles paigas meile väga lähedal. Ma tundsin, kuidas pinget, mida olin kogu aeg endaga kaasas kandnud, justkui valgus minust välja ja selle asemel tulid rahu ja vaikuse alged. See, mida ma olin igatsenud.” (Jim Hohnberger „Kutse vaikusse”)

Kui sageli oleme meiega sellist vaikust igatsenud. Pingete ja stressi vaibumist. Rahu hinget ja mõtetes. Vaikuseaega elu pöörasel karuselil. Kuidas seda saavutada?

Jim Hohnberger koges vaikust ja Jumala ligiolu perega metsikusse loodusesse elama asudes. Samas toonitab ta: võti peitub prioriteetide seadmises. Meie prioriteetideks peab saama Kristus. Kuulumine Talle ja Temale sarnase iseloomu kujundamine. See ei tähenda inimlikus mõistes täiuslikkust, vaid oma soovide ja plaanide Jumalale üleandmist. Tema annab andeks meie üleastumised ja katab meid oma õiguse rüüga. Kui alistume Talle ja laseme Temal oma elu juhtida, muutub ka meie iseloom. Jumal tegeleb meie iseloomu kujundamisega vastavalt oma ajastusele.

Looduses elamine õpetab võtma raskeid situatsioone huumoriga ja naerma erinevate probleemide ning eelkõige iseenese üle. Metsiku looduse keskel mõistab

inimene oma jõuetust, omaenese tarkuse tühisust.

„See on vaikusesse tulemise peamine mõte, ükskõik kus paigas sa ka ei asuks. Kas sa loobud püüdmast ise juht olla, ise kontrollida oma elu? Kas loobud enda tarkuse usaldamisest? Omaenda tarkusest loobumine on üks esimesi praktilisi samme kristlase rajal, sest kui me viimaks taipame, et meie enda mõtted ja järeldusvõime ei ole usaldusväärsed, oleme jõudnud punkti, kus Jumal saab meid aidata ja juhtida täiesti uut moodi viisil.”

Kui sageli küsime nagu Jim Hohnberger: „Miks mina, Issand? Miks, Issand, miks?” Pean tunnistama, et olen isegi sageli selliseid küsimusi esitanud. Ja vastuseid oodanud. Jim Hohnberger maadles ühe probleemiga teise järel: küttepuude tegemine, vee majja saamine, vana auto parandamine jne. Kõige raskemaks probleemiks aga osutus iseenesega silmitsi seismine. Meie oma mina alistamine on kõige raskem. „Pikapeale mõistsin Jumala soovi, et allutaksin kõik oma mõtted, ideed, päevaplaanid ja isegi soovid ning igatsused Temale ja laseksin Tal oma elu juhtida.” See oli ainult algus. Jumal soovis enam: Ta soovis, et Jim teeks Temaga koostööd, et Jumal saaks osaks Jimi päeva igast hetkest.

Huvitav mõte on raamatus kiusatuse kohta: kiusatuse juures ei mängi konkreetne patt olulist rolli. Saatan tahab meid lahutada Jumalast, hoides meid aktiivsena meie enda suhtes ja passiivsena

Jumala suhtes. Enamus meist usub, et patust jagusaamiseks peab kasutama tahtejõudu ning seepärast me langemegi. Meie tahtejõud ja kindlameelsus ei suuda võita pattu. Ainus, milles saame rakendada oma tahtejõudu, on valiku tegemine. Peame aktiivselt valima Jumala tee, et Tema saaks anda meile oma väe. Temaga

koostööd tegema ja Temaga pidevas ühenduses olema, täites Tema tahet ja mitte enda oma.

Jumalaga pidevas ühenduses olles kogesid Jim ja Sally Hohnberger suuri muutusi oma elus. Muutusid prioriteetidid omavahelistes suhetes: „Me lahendasime ära kõik probleemid, mis meie vahele tulid, ja andsime teineteisele piisavalt ruumi olla just see, kelleks Jumal ta oli loonud.” Pettumus ja vihased tunded andsid maad tõelisele lähedusele ja harmooniale. Kindlasti aitas ka teatud annus mängulisust ja leidlikkust suhte värskendamisele kaasa.

Jim ja Sally võtsid rõõmuga osa laste tegevusest ja plaanidest, nautisid koos tegutsemist: „Kui sa lähed kaasa oma laste ühistustega, siis seod nende südame enda külge. Lapsed vastavad sulle soojuse ja tõelise lähedusega, kui sa ilmutad nende vastu siirast ja tõsisist huvi, mitte ei suru neile peale oma arusaama õnnelikkusest.”

Uuel aastal võime alustada uuelt lehelt. Alustada koos oma Jumalaga, õppida kõndima koos Temaga, jagama iga eluhetke Temaga. Andma juhtimise ja kontrolli Temale üle ning leidma rahu ja vaikust Tema varju all.

Kristliku elu elamise suurimaks saladuseks on õppimine elama Jeesuse varju all.

Tule vaikusse. Otsi Jumalat, kuni Ta on leitav. Lase Tal kõita oma pere ühte tugevate armastuse ja kiindumuse sidemetega. Tule vaikusse ja leia rahu ning puhkust oma hingele. ☺

2013. aasta sügisel möödus 125 aastat 1888. peakonverentsi sessioonist, mis on adventkoguduse ajaloos märgilise tähendusega. 2014. aastal avaldab Meie Aeg Koguduse rubriigis selletemalisi tõlkeartikleid ülemaailmse koguduse ajakirjast Adventist Review.

E.J. Waggoner: inimene ja tema pärand

Ellet Joseph Waggoner (1855–1916),* tuntud adventpioneerina Joseph H. Waggoneri (1820–1889) poeg, sai hariduse Battle Creek College'is ja õppis seejärel meditsiini Michigani ülikoolis ning Long Islandi College'i haiglas Brooklynis New Yorgis, kus ta lõpetas oma õpingud aastal 1878.

1882. aasta oktoobris koges Waggoner „nägemuslikku“ pööret oma elus, kui ta mõistis: „Kristus on risti löödud minu eest ja et ... Jumal armastas mind ja Kristus andis end minu eest isiklikult“. Noor arst oli veendunud, et pühendab oma talendid täisajaga evangeeliumitööle. Ta oli koos A. T. Jonesiga ajakirja Signs of the Times toimetaja ning etendas olulist osa olulise töö, „õigusest usu läbi“ avanemisel ja 1888. aasta peakonverentsi sessioonil.

Pärast 1888. aasta sündmusi Minneapolisises reisis Waggoner koos Jonesi ja Ellen White'iga neli aastat, kuulutades Kristuse õiguse sõnumit Põhja-Ameerika adventistidele. 1892. aasta kevadest teenis ta Euroopas ja töötas 11 aastat Briti misjonariajakirja Present Truth toimetajana.

1903. aasta sügisel tuli Waggoner tagasi koju

Ühendriikidesse ja seadis end, vastupidiselt Ellen White'i nõuannetele, sisse Battle Creekis. Waggoneri esimene abielu lõppes lahutusega, ta lahkus kogudusetöölt ning kaotas ka koguduse liikmelisuse. 1907. aastal abiellus Waggoner uuesti ja ta suri 1916. aastal, jättes endast maha ületöötanud töötajaskonna ja teoloogilise pärandi.

Alguses

Oma olulises teesis andis Ellen White (Testimonies to Ministers, lk 91–93) 1896. aastal hämmastava hinnangu Waggoneri ja Jonesi sõnumile ning selle märgilisele, kinnitades 1. Kristuse kui Päästja (mitte ainult seaduseandja) rõhutamist; 2. õigust usu läbi Jeesusesse; 3. ühendust Kristuse õiguse ja Jumala käskudele kuulutamise vahel; 4. adventistide vajadust keskenduda Jeesusele ja usule Tema ohvrise; 5. et Kristuse õigus või „õigus usu läbi“ on otsest seotud kolmanda inglise sõnumiga Ilm 14:9–12; 6. et Jeesusel on oma laste jaoks eriline „lepinguõnnistus“; 7. et adventistid on rõhutanud seadust, ent jätnud varju Jeesuse ja 8. et Jumal kutsus Jonesi ja Waggoneri, et nad suunaksid adventistide pilgu Jeesusele, usule Tema ohvrise ja tegudesse.

Ent siis

Kuidas said sellise sõnumi kandjad lõpetada äralangemises? Vastus sellele on õpetuseks neile, kes on väga andekad.

Nende meeste kurbloolisuus võib olla seotud prohvetliku nõuande eemaletõukamisega. Sellega kaasnes Waggoneri õpetus, mis muutus äärmiselt müstiliseks ja isiklikult tõlgendatavaks. Ta kohandas 1889. aastal patulangi järgse vaate Kristuse inimlikkusega ja hiljem hülgas lunastuse „karistuse/asendusohvri/rahulolu“ mudeli. Tema müstiline vaade lunastusele viis selleni, et ta mõistis õigeksmõistmist kui subjektiivselt „tõhusat“ kogemust. Usklik kuulutatakse õigeks, kuna müstiliselt temas elav Kristus muudab tema iseloomu tõeliselt õigeks. See vaade sarnaneb rooma-katoliku kiriku õpetusega, mida nimetatakse Trento kontsiiliks.

Waggoneri ketserlik ja moraalselt kompromiteeriv teoloogia kasvas välja tema langemisest subjektiivsusesse. Ta kujundas välja äärmusliku vaate täiuslikkusest, tugeva vastuseisu koguduse organisatsioonile – kuni selleni, et inimesed pidid järgima Püha Vaimu otse, ilma vajaduseta ametliku organisatsiooni järele, valevaadete niiskus tervenemisest, lahtiütlemisest traditsioonilisest pühamudoktriinist ning lõpuks panteistliku vaateni, mis viis omakorda müstilise spiritualismini, mis avas ukse isiklikule moraalsele läbikukkumisele. Tema tragöödia ei olnud vältimatu. Ta oleks võinud kuulata Jumala sõnumitoojat: „Uskuge tema prohveteid, siis õnnestub teil kõik!“ (2Aj 20:20)

*Waggoneri biograafia on kirjutanud Woodrow W. Whidden, *E. J. Waggoner: From the Physician of Good News to Agent of Division* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2008).

A. T. Jones

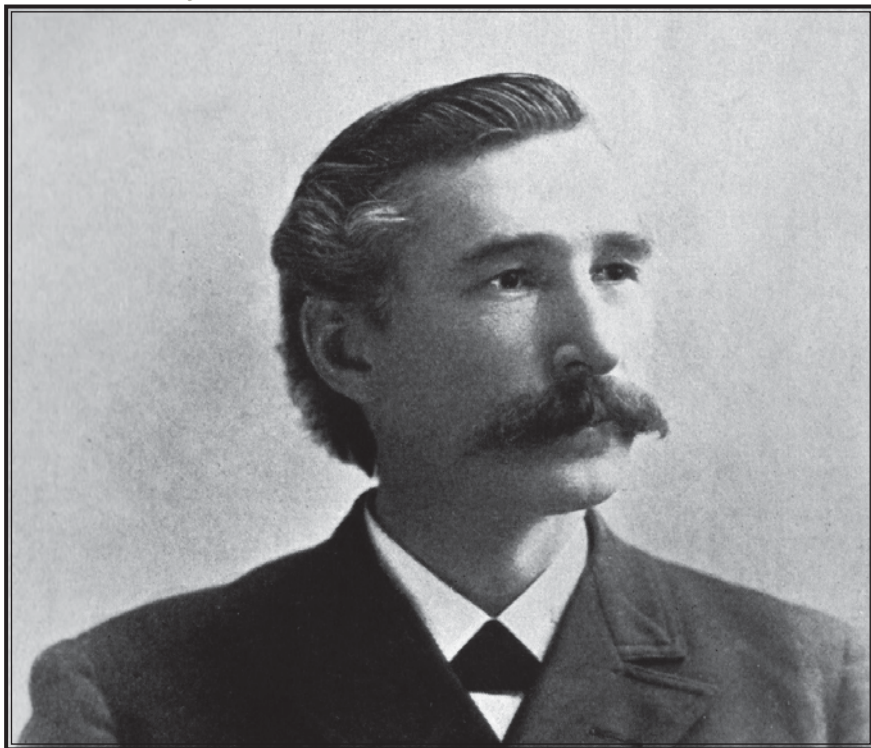
1870. aastal jättis 20-aastane pruunisilmne ja -juukseline Alonzo Trévier Jones (1850–1923) oma vanemate Grammer ja Ingaby Jonesi kodu ning oma töö kaupluses, et liituda USA sõjaväega. Ta teenis aastail 1870 kuni 1875 ning omandas seersandi auastme. Ta osales Modoci sõjas Põhja-Kalifornias 1873. aastal.¹ Artur Spalding meenutas Jonesit 1890ndatest kui „silmapaistvat nurgelist meest, kel oli kiire samm ja elavad liigutused ning žestid“.²

Jones ristiti Isaac Van Horni poolt 8. augustil 1874 Walla Wallas Washingtonis, ta väljus veest ülestõstetud kätega ja hüüdis: „Maailmale surnud ja Sulle, oo mu Jumal, elav!“³

Jones abistas I. D. Van Horni evangeeliumitöös Oregonis ja Washingtonis ning temast sai pastor. 1877. aasta 15. aprillil abiellus ta Frances E. Patteniga, Van Horni naise Adelia noorema õega. Kuigi Jones soovinuks õppida, oli vaja töölisi.

1884. aastal alustas ta toimetajatööd ajakirjades Signs of the Times ja Sabbath Sentinel Oaklandis Californias. Ta töötas ka pastori-na Healdsburgi kolledži kirikus ja kooli piibliõpetajana. Jonesist, kes oli varem märkamatu, sai koguduse üks olulisemaid töötajaid, kes tegi E. J. Waggoneriga koostööd 1888. aasta Minneapolisise peakonverentsi sessioonil. Ellen White ütles, et nad jagavad „hinnalisimat sõnumit“ õigusest usu läbi.

1888. a detsembris tunnistas Jones senati haridus- ja töökomitee ees Blairi pühapäevaseaduse vastu. Ta jäi riiklikule areenile ja

tema vaateid trükiti ära ajalehtedes. Jonesist sai Battle Creeki pastor ja tema pikad dünaamilised kõned peakonverentsi sessioonidel 1890ndatel töid esile dramaatilise vaimuliku ärkamise. 1897 kuni 1901 oli ta ajakirja Review and Herald toimetaja.

1901–1903 peakonverentsi reorganiseerimise käigus oli Jones kindlal seisukohal „kuningaliku võimu“ vastu ja väitles administratiivse positsiooni „president“ vastu. Pärast 1903. aastat oli ta organisatsioonilistes küsimustes tihedalt seotud J. H. Kelloggiga ja sel ajal sugenes tema kriitiline suhtumine. 1906. aastaks oli ta kaotanud enamuse oma mõjust seitsmenda päeva adventistide koguduses. Tema pastoritöö luba võeti ära 1907. aastal ja liikmelisus peatati 1909. Tema viimased aastad möödusid kahjuks kogudusega vastasseisus. Ta osales vendade Ballengeride dissidentlikus liikumises ja ajalehes The

Gathering Call.

Oma elu lõpus tunnistas Jones, et usub ja kuulutab kolmanda ingli kuulutust ning õigusest usu läbi. Ta jätkas usuvabaduse ajakirja The American Sentinel avaldamist (see ei olnud Seitsmenda Päeva Adventistide koguduse ajakiri).⁴

Jones suri 12. mail 1923 oma kodus Battle Creekis Michiganis.

*Ajakirjast Adventist Review
tõlkinud Averonika Beekmann*

1. Ameerika Ühendriikide riiklik arhiiv 1850, 1870 ja 1900; Alonzo T. Jones passitaotlus 23. aug 1895; Ameerika Ühendriikide registreerunute sõjaväeregister: 1798–1914; “A Tribute to the Life and Labors of the Late Alonzo T. Jones,” American Sentinel of Religious Liberty, juuli 1923, lk 1-8.

2. George R. Knighti tsitaat A. T. Jones: Point Man on Adventism’s Charismatic Frontier (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2011), lk 18. Ka mõned teised detailid siin tekstis on võetud George Knighti raamatust.

3. Adelia P. Van Horn, “A Sabbath in Walla Walla, W. T.,” Review and Herald, 25. aug 1874.

4. G. E. Fifield, “In Memoriam: Elder A. T. Jones,” The Gathering Call, juuni 1923.

JUMALAT NÄINUD

HEINO LUKK

FOTO: SAMARTTIW AT FREEDIGITALPHOTOS.NET

Jh 1:18 on kirjutatud: „Keegi ei ole iialgi näinud Jumalat. Ainusündinud Poeg, kes on Isa rinna najal, tema on meile teate toonud.“

Väide, et ükski inimene pole Jumalat näinud, ilmselt ei üllata, vähemalt mitte neid, kes on mujalt Piiblist midagi teistsugust lugenud. Jumala olemasolu eitajate peamine argument tugineb just tõsiasjal, et keegi pole Jumalat näinud. Mõistagi mõeldakse selle all nägemist ilmsi oma ihusilmaga, mitte nägemist unenäos või nägemuses. Samuti mitte nägemist piltlikus tähenduses – Jumala tegevuse kaudu, nagu me näeme tuule tegevust, aga mitte tuult ennast. Just seda peab silmas ka Jh 1:18. Apostel Paulus nimetab Jumalat nähtamatuks Jumalaks (Kl 1:15; 1Tm 1:17). Miks inimesed ei saa harilikult Jumalat näha? Üks põhjusi on sama, miks me tavaolukorras ei näe ka teisi mittemaise päritoluga olevusi – ingleid, kes jäävad väljapoole inimsilma nägemisvõimet. Piibel ütleb, et „Jumal on Vaim“ (Jh 4:24) ning inglite kohta, et nad on „teenijad vaimud“ (Hb 1:14). Soovi korral saavad nad võtta endile inimesele nähtava kuju ehk teha end inimesele nähtavaks, aga tavaolukorras on nad inimesele nähtamatud. Jumala mittenägemisel on ka teine põhjus. Jumal ei saa ennast inimesele näidata oma jumalikus olekus, sest patune inimene,

nagu me kõik oleme, ei talu Tema nägemist. Kui Mooses, kes võis Jumalaga lähemalt suhelda kui ükski teine tema kaasaegne, soovis näha Jumala auhiilgust (2Ms 33:18), siis ütles Jumal talle: „Sa ei tohi näha mu palet, sest ükski inimene ei või mind näha ja jääda elama!“ (2Ms 33:20) Kordan juba väljaöeldud mõtet, et Jumal ei saa ennast inimesele näidata oma jumalikus olekus, täpsemini oma täielikus jumalikus auhiilguses, mis ei tähenda, et Ta ennast üldse ei näita.

Piibel räägib, et mõnikord on Jumal ennast inimestele näidanud. Kindlasti on Ta ennast näidanud selliselt, et inimene on Tema nägemist talunud ega ole Tema nägemisest ära surnud. 2Ms 24 räägitakse Jumala ja Iisraeli rahva vahelise lepingu sõlmimisest. Selle eel räägitakse, et Jumal kutsus Mooset ja veel teatud inimesi üles Siinai mäele Jumala juurde. „Ja ta ütles Moosesele: „Astuge üles Issanda juurde, sina ise, Aaron, Naadab, Abihu ja seitsekümmend Iisraeli vanemaist, ja kummardage eemalt!““ (2Ms 24:1) Pärast lepingu sõlmimise rituaali nad ka läksid. „Seejärel Mooses, Aaron, Naadab, Abihu ja seitsekümmend Iisraeli vanemaist läksid üles, ja nad nägid Iisraeli Jumalat: tema jalge all oli nagu safiiridest tehtud põrand – otsekui taevas ise oma selguses. Aga ta ei tõstnud oma kätt Iisraeli laste ülemate vastu, vaid need

võisid Jumalat vaadata ning süüa ja juua.“ (2Ms 24:9-11) Nagu kontekstist selgub, nägid nad Jumalat eemalt, sest Talle ligineda lubati üksnes Moosesel (2Ms 24:2). Millisel kujul Jumal ennast neile näitas, Piibel vaikib, kuid räägib, et nad ikkagi nägid Jumalat. See, et nad nägid Jumalat, ilmutab, et Ta pole mitte mingi ebaisikuline jõud, vaid on reaalne isik, keda on võimalik näha. Põhjus, miks Jumal ennast näitas korraga rohkem kui seitsmekümnele mehele, võib olla selles, et kellelgi ei pidanud tekkima kahtlust Jumala kui reaalse isiku tegelikus kohalolekus. Mooses polnud lihtsalt nägemuses olnud, ja häälgigi, mida kuuldi, ei tulnud kuskilt määratust kaugusest. Jumalat Tema täielikus jumalikus auhiilguses ei näinud aga ka Mooses, muidu poleks ta seda eraldi küsinud.

Kui tollased Iisraeli rahva vanemad nägid Jumalat, siis miks Jh 1:18 ütleb, et keegi pole iialgi Jumalat näinud? See on hea küsimus, nagu tänapäeval tavatsetakse öelda. See toob meid usu juurde, et Jumal on kolmes isikus: Isa, Poeg ja Püha Vaim. Kui Uues Testamendis kasutatakse sõna *Jumal* (ebajumalate kohta öeldu siin välistan), siis öeldakse seda peaaegu eranditult Jumal Isa kohta. Jeesuse maapealse elu ajal ei saanudki see teisiti olla, aga sama joon jätkub ka teistes Uue Testamendi raamatutes ja

kirjutistes. Nii pole aga selle sõna kasutamiseiga Vanas Testamendis. Vana Testamendi ajal ehk enne Kristust ei pidanud Jumal vajalikuks Jumala isikuid eristada (mistõttu ilmselt pole see ka meil Vana Testamenti lugedes vajalik). Kui Jh 1:18 öeldakse, et keegi pole Jumalat näinud, siis öeldakse, et keegi pole Jumal Isa näinud. Just seda ütles ka Jeesus ise, nagu on kirjutatud Jh 6:46: „Mitte keegi ei ole näinud Isa peale selle, kes on Jumala juurest; see on näinud Isa.“ Seega siis, Iisraeli Jumal, keda Mooses ja ta kaaslased Siinail nägid, ei olnud Jumal Isa, vaid oli Jumal Poeg enne inimeseks saamist. Jh 1:18 ja 2Ms 24:9-11 vahel pole vastuolu.

Võib-olla sobiks siin natuke peatuda ka Jumala nime juures. Mis nimega oli Jumal, keda nad Siinail nägid? Jätkem siin arutelu teemal, kas Jumala nimi on Jehoova, nagu on meie vanemas piiblitõlkes, või Jahve, nagu on 2Ms 3:15 uuemas piiblitõlkes, või peaks seda nime hääldama kuidagi kolmandat moodi. Kuigi õigem oleks pigem kasutada nimekuju Jahve, kasutagem siin

nimekuju Jehoova, nagu on meie vanemas piiblitõlkes, sest tsiteerin siin Piiblit 1968. aasta tõlkes. „Ja ta ütles Moosesele: „Astuge üles Jehoova juurde, sina ise, Aaron, Naadab, Abihu ja seitsekümmend Iisraeli vanemaist, ja kummardage eemalt.““ (2Ms 24:1 1968. a piiblitõlkes) Seega siis nägid Iisraeli rahva vanemad Jehoovat, kes oli Kristus enne inimeseks saamist. Kui keegi arvab, et Jehoova on just eranditult Jumal Isa nimi, siis eksib ta rängalt. Siin on see Poja nimi. Tõe huvides peab ütlema, et see on ka Isa nimi. Seda leiame Psalmist 110:1: „Jehoova ütles minu Issandale: „Istu mu paremale käele, kuni ma panen su vaenlased su jalgealuseks järriks!““ Siin on prohvetlikult öeldud Jumal Isa sõnad Pojale. Nagu varem öeldud, ei pidanud Jumal oluliseks enne Kristust Jumalast rääkides täpsustada, kellega jumalikest isikutest parajasti tegu on. Nii on ka nimega, mida ei ole kasutatud eranditult ühe või teise kohta.

Lõpetan Johannese lootust ja üleskutset sisaldavate sõnadega: „Vaadake, missuguse armastuse Isa on meile andnud, et meid

hüütakse Jumala lasteks! Ja seda me olemegi. Sellepärast maailm ei tunne meid, sest ta ei tunne teda. Armsad, me oleme nüüd Jumala lapsed ega ole veel saanud avalikuks, mis me tulevikus oleme; aga me teame, et me tema ilmu des oleme tema sarnased, sest me näeme siis teda nagu tema on. Ja igaüks, kellel on niisugune lootus tema peale, puhastab ennast, nõnda nagu temagi on puhas.“ (1Jh 3:1-3) ☩

Iga päev üks peatükk Piiblist

2012. aasta kevadel kutsus ülemaailmse adventkoguduse president Ted N. Wilson kõiki üles lugema iga päev üks peatükk Piiblist. Sellise rütmiga jõutakse välja peakonverentsi järgmise peakoosolekuni.

Astu iga päev sisse aadressil lifeconnect.ee ja loe, mida teekaaslased jooksva päeva peatüki kohta on arvanud ja kirja pannud.

31.12–6.01 Margit Kuu
7.–13.01 Vallo Põldaru
14.–20.01 Helle Kõiv
21.–27.01 Arli Subi
28.01–3.02 Katrin Dreling

Kui sa soovid ühe nädala enda kanda võtta, anna endast märku abeekmann@gmail.com

Headus ja heldus

MERVI KALMUS
RAKVERE ADVENTKOGUDUSE
PIIBLITÖÖLINE

FOTO: MICHAL MARCOL AT FREEDIGITALPHOTOS.NET

Meil kõigil on oma lemmikpiiblitekstid. Need, mida endale loeme, kui seisame silmitsi raskustega ning kui on vaja Jumala Sõna lohutust ja tuge. Minu jaoks on üheks selliseks ajatuks tekstiks psalm 23, olen seda vast varemgi maininud. See on üks tekst, mida endale erinevates olukordades uuesti ja uuesti loen ning alati toob see südamesse kindluse ja rahu. Eriti meeldib mulle see, kui mõni sõna või fraasike, mida olen endale sadu korra lugenud, ühtäkki mind eriliselt kõnetab. Justnagu ei oleks ma neid sõnu enne lugenudki.

23. psalmis on üks fraas, mis on mind viimastel kuudel eriliselt saatnud. Need on sõnad „ainult headus ja heldus järgivad mind kõik mu elupäevad“. Psalmist näib olevat kindel, et kuhu iganes ta läheb ja ükskõik millised on ettejuhtuvad olukorrad, on kaks jõudu – headus ja heldus, mis teda mitte kunagi maha ei jäta. Huvitav selle fraasi juures on see, et psalmist on kasutanud seal heebreakeelset sõna *radaph*, mis eestikeelses Piiblis on tõlgitud kui *järgima*. Vaadates selle heebreakeelse sõna kasutust teistes Vana Testamendi tekstides, avastame üllatusega, et sellel sõnal on terve hulk tähendusvarjundeid, seda on eesti keelde tõlgitud ka sõnadega *taga ajama* (1Ms 14:14), *jälitama* (Km 20:43), *otsima* (Js 51:1), *lähenema* (Ps 119:150), isegi *taga kiusama* (Ps 7:5). See on väga tugeva ja sügava tähendusega

sõna, mis rõhutab selle tegevuse intensiivsust. See järgimine, millest psalmist meile räägib, ei ole mingi ebamäärane ja udune toiming – et vahel headus ja heldus saavad meid, aga teinekord ei ole neid nähagi. Ei. See on pidev ja eesmärgipärane, sihikindel ja peagu et vägivaldne järgimine. Psalmist ütleb meile, et need kaks – Jumala headus ja Tema heldus – ei jäta meid maha, et nad ajavad meid taga nagu sõjavägi põgenevat vaenlast, et nad ei jää meist mitte ilmiski sammu võrra maha. Nad on nagu vari päikeselisel päeval, see lihtsalt ei ole võimalik, et nad järsku ära kaoksid või ära lähöksid. Milline julgustav mõte! Suur 19. sajandi jutlustaja Charles Spurgeon on oma kommentaaris nimetanud headust ja heldust kaksikutest kaitseingliteks ja meie ihukaitsjateks, kes pidevalt ja tüdimatult meie kannul käivad. Selliste kaitseinglite varju all on hea elada ja toimetada, julgustav on teada, et meie elus ei tule ette ühtegi päeva, mil need kaks Jumala poolt saadetud „ihukaitsjat“ meiega ei oleks. Headus. Heldus. Üks piltlikult öeldes meie paremal käel, teine vasakul käel, pidevalt meid saatmas.

Mulle hakkab järjest rohkem tunduma, et 23. psalmi võiks nimetada järgimise või järelkäimise psalmiks. Sest selle laulu esimene salm räägib samuti järelkäimisest. „Jehoova on mu karjane“ – siin oleme lihtsalt meie need, kes on

järelkäijad, meie oleme kari, kes kõnnib oma Karjase järel, kuhu iganes Ta ka meie ees ei läheks. Meie käime oma Jumala järel, headus ja heldus käivad meie järel. Ma olen kindel, et need kaks asja on lahutamatu ja olemuslikult seotud. Kui meie teame, kelle häält kuulda ja kelle kutsele järgneda, kui meie tunneme eksimatult ära oma Karjase hääle (ja Jeesus kinnitab, et me võime Tema hääle eksimatult teiste hulgast ära tunda), siis leiavad Tema ustavad kaitseinglid tee meieni. Ja nii, rivis üksteisele järgnedes, Karjane ees, meie Tema järel, headus ja heldus meie kannul, saavad tõeks 139. psalmi sõnad: „Tagant ja eest sa ümbritsed mind ja paned oma pihu mu peale.“ (Ps 139:5)

Soovin sulle, hea lugeja, et 23. psalmi imelised sõnad ja julgustav tõde saaksid sinu elus reaalsuseks. Soovin, et sa näeksid igal päeval, ükskõik, kas elu on lihtne ja täis rõõmu või konarlik ja raske, et meil on keegi, kes pidevalt meie ees kõnnib, ja et meil on keegi, kes meist sammugi maha ei jää. Mu südamesoov on, et õpiksim neid järjest enam märkama, nii oma Karjast, kes meile teed näitab, kui ka Tema headust ja heldust, mis pidevalt meie elus avalduvad. Teinekord on neid raskem märgata, vahel on murekoorem või segadus hinges nii suur, et meie pilk kipub tuhmuma ja samm tõntsiks jääma. Hoidkem eriliselt just nendel aegadel kinni 23. psalmi kinnitavatest sõnadest. Ärge kunagi unustage, et me ei kõnni oma teed üksinda. Meil on vägev saatjaskond – Karjane meie ees ja headus ning heldus meie järel! ☺

Selleks sõbrad ongi

Ann ja ta pere olid alles äsja Indiasse kolinud. Anni ema ja isa olid misjonärid ja kohanemine oli Anni jaoks raske. Ta oli varem elanud suures majas, kus tal oli palju sõpru ja mänguasju. Mõnedki kutsusid teda väikeseks rikkaks tüdrukuks. Nüüd aga leidis ta end võõral maal elamas väikese suguharu seas keset džunglit. Ta püüdis selles uues keskkonnas olla vapper, sest ta soovis oma vanemaid rõõmustada. Niisiis – ta püüdis teha Jeesuse tahtmist mööda, kuid sellegipoolest tundis ta end üksildasena. Ta ei suutnud sisse elada.

„Oh, kuidas ma soovin kodus tagasi olla. Soovin, et saaksin taas olla oma sõpradega. Ma tunnen puudust oma suurest majast.”

Ann halas omaette endiste heade päevade pärast, kui ema teda kõnetas.

„Ann, me oleme siin juba

tükk aega vaikselt elanud, nüüd on aeg, et sa leiaksid endale sõpru. Sa näid teistest lastest nii eemal olevat.”

„Oh ema, see on minu jaoks nii raske,” nuuksatas Ann. „Nad on minust nii erinevad. Nad räägivad teistmoodi, nad käituvad teistmoodi, nad isegi elavad teistmoodi. Ma lihtsalt arvan, et mulle siin ei meeldi,” naaldus Ann tooli seljatoele.

„Ann, sa pead proovima, kallid. Sa ei saa olla erak. Sa pead proovima kohaneda. Pea meeles – sa oled Jeesuse esindaja.”

„Ma tean,” ohkas Ann.

Lõpuks jalutas Ann otse ühe umbes omavanuse tüdruku poole. Tüdruk istus üksi ja nautis värsket õhku. Ann seisatus pisut eemal ja vaatas teda. Siis tõstis ta oma käe ja viipas tüdrukuks.

„Hei,” pomises Ann.

Tüdruk ei vastanud. Ta vaatas endiselt enese ette. Ann proovis uuesti. Ta tõstis loiult käe ja viipas uuesti.

„Hei,” ütles ta vaikselt.

Jälle ei mingit vastust.

„Nonii,” ütles Ann endamisi. „Siin ma siis proovin leida sõpra ja see väike tüdruk lihtsalt väldib mind. See on viimane kord, kui ma nende lastega sõbraks saada püüan.” Ta peitis oma raevu endasse. Mis Anni puutus – temal oli küllalt. Kui oleks olnud võimalik, oleks ta järgmise laeva või lennukiga minema sõitnud.

„Mis viga?” tahtis ema teada. „Ma arvasin, et sa läksid ja proovisid nende lastega sõbraks saada. Ma nägin sind ühe tüdruku juurde minemas.”

„Jah, aga see tüdruk ei tahtnud minuga sõbraks saada”

„Kas sa läksid päris ta juurde?” küsis ema

„Jah, peaaegu, ja ma lehvitasin talle.”

„Ann,” oli ema üllatunud. „See tüdruk on pime. Ta ei näinud kuidas sa lehvitasid. Kas sa rääkisid temaga?”

„Ei”

„Nõndaks. See pole küll õige viis sõpru leida. Mine ja räägi

MÄNGU JUHEND

1. VÄRVI PILDID NING SOOVI KORRAL JOONISTA ISE ASJU JUURDE
2. OTSI MÄNGUNUPUD JA TÄRING (NUPUD VÕIVAD OLLA NÄITEKS NÖÖBID VÕI KIVIKESED)
3. KUTSU SÕBRAD MÄNGIMA
4. VEERETAGE KORDA-MÖÖDA, KUNI JÕUAD KOJU
5. TÄNA SÕPRU TOERDA MÄNGU EEST
6. MÄNGI UUESTI

MINE UURI,
MILLINE ON
TÄNA TAEVAS.
JÄÄD 1 KORRA
VAHELE

ALGUS

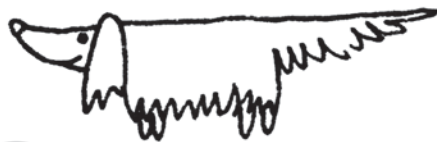

NIMETA PIIBLI-
TEGELANE
SELLE TÄHEGA,
MILLE ANNAB
SINUST EELMINE
VEERETAJA

ÜTLE OMA
MÄNGU-
KAASLASELE
MIDAGI ILUSATI!

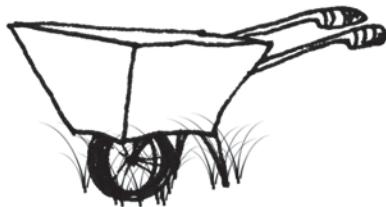
LOENDA, MITU
... ON PILDIL
LOENDATAVA ESEME
ÜTLEB JÄRGMINE
VEERETAJA

JÄÄD 1 KORRA
VAHELE. LAULA
SELLE ASEMELE
TEISTELE ÜKS
LAUL

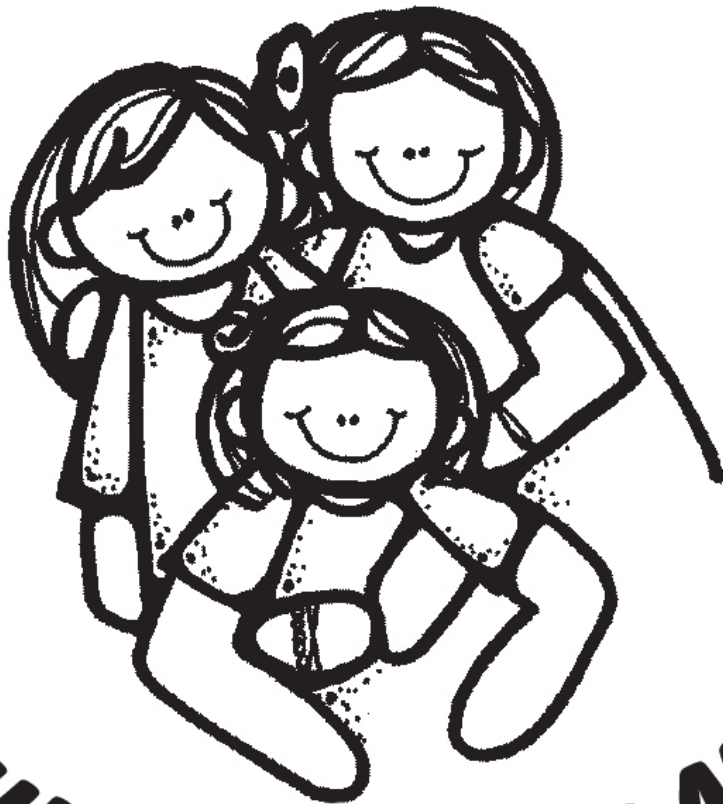
TEE OMA
PERELIHKMELE
VÕI SÕBRALE
KALLI. :)

VÕTA AEGA
MÕTLEMISEKS JA
MINE 4 SAMMU
TAGASI

NIMETA 5 ASJA,
MILLE EEST SA
OLED JEESUSELE
TÄNULIK

SUURED SÕBRAD

temaga," soovitas ema tungivalt.

Väljas suundus Ann otse tüdruku poole.

„Ma ei teadnud, et ta on pime," õigustas ta ennast, kuid läks. Ann astus aina lähemale kuni jõudis tüdruku ette. Ta seisis tüdrukut vaadates tükk aega. Lõpuks hakkas tüdruk rääkima.

„Kas Ameerikas pole pime-
daid, et sa tuled nii pika tee
Indiasse mind jõllitama"

„Oh," Ann oli nii üllatunud, et

ei osanud midagi öelda.

„Istu maha, Ann."

„Oh, sa tead mu nime? Sa räägid inglise keelt?" ahmis Ann õhku.

„Jah. Sugugi mitte kõik indialased pole harimatud. Ma elasin varem linnas, mis pole siit just eriti kaugel, ja käisin kirikukoolis. Ma olen siin see-
pärast, et mu ema on haiglas
õde."

Ann oli nagu puuga pähe saanud. Kui ta lõpuks kõne-
võime tagasi sai, küsis ta: „Kas
see teeb haiget?"

„Mis asi? Kas see, et ema on haiglas õde?" oli tüdruk üllatunud.

„Ei, ei. Muidugi mitte. Ma mõtlesin pime-olemist" kohmas Ann end veidi tobedalt tundes.

Tüdruk mõtles hetke. Ta tundus väga arukana, kui ta aeglaselt rääkima hakkas. „See teeb haiget ainult minu südames, kui teised minust eemale hoiavad ja mind erinevalt kohtlevad." Ann teadis nüüd, et ta tahtis tüdrukut paremini tundma õppida. Ta erines kõigest, keda Ann varem oli kohanud.

„Mis su nimi on?" küsis Ann.

„Sheela," oli leebe vastus.

Kuigi Sheela ei näinud Anni, pööras ta pilgu alati Anni poole, kui too rääkis. Tundus, nagu oleks tal võime Annist läbi näha.

„Võin ma sult midagi küsida?" küsis Sheela.

„Arvan küll," vastas Ann, ise imestades, mis nüüd järgneb.

„Noh, ütlesin enne, et mõned kardavad mind seetõttu, et olen pime. Miks sina küla lapsi kardad?"

„Äh?"

„Miks sa end eemale hoiad? Miks sa neid kardad?"

„Noma....ma..." Ann ei teadnud, mida vastata ja Sheela jätkas.

„Nad teavad, et su vanemad on misjonärid ja nad on sind jälginud. Kas tead, mida nad sinu kohta on rääkinud?"

„Ei. Mida?"

„Nad on omavahel arutanud, et kui sinu Jumal on sama ebasõbralik kui sina, ei taha nad Temast midagi teada ega Temaga kohtuda."

„Mida?" hüüatas Ann. Ta

oli rabatud. Kuidas võib keegi sellist asja öelda. „Jeesus ei ole ebasõbralik,” kinnitas Ann kuuldavalt. „Ta on hea ja armastav. Ta armastab meid rohkem kui ükskõik mida maailmas, ja ühel päeval me saame koos Temaga elada,” pahvatas ta peaaegu ühe hingetõmbega.

„Hei, rahune maha, ma tean seda, Ann. Aga nemad ei tea. Nemad teavad vaid seda, mida sina neile näitad või ütled. Vaata, mina näen sind oma südamega ja mida ma näen, on hirmunud, üksik tüdruk. Aga ma näen ka, et sa oled hea ja arvatavasti on sul hea süda. Kuid nemad näevad sind silmadega ja mida nemad näevad, on – tüdruk, kes ei hooli ja kes tundub olevat väga ebasõbralik. Kui päris aus olla, arvavad nad, et oled üsna ülbe.”

Järjekordselt oli Ann sõnatu. Aga siis tulid vaiksed sõnad läbi pisarate.

„Ma soovin, et nad näeksin mind nagu sina, sellepärast et ma hoolin neist,” ütles ta. „Ma tõesti soovin olla sõbralik, aga mul on praegu raske seda näidata.”

Ann vaatas üles lõputusse taevasse ja tundus, nagu näeks end esimest korda.

„Kuidas sa nii palju tead?” küsis ta Sheelalt. „Me oleme umbes ühevanused, kuid sina tundud palju targem kui mina.”

„Ei, ma pole sinust targem,” ohkas Sheela. „Aga siin elades olen ehk veidi kiiremini suureks saanud kui sina. Ma arvan, et näen asju ehk veidi teisiti kui sina, kuid seesmiselt oleme sarnased.”

Ann mõistis, et oli leidnud väga erilise vestluskaaslase.

„Arvan, et peaksin lõpetama mõtlemise asjadest, mida mul pole, ja alustama mõtlemist asjadele, mis mul on,” ütles Ann. „Sinust saaks hea misjonär,” ütles ta Sheelale naerata des.

„Noh, esialgu oleksin pigem hea sõber,” vastas Sheela. Temagi tundis uue sõprussuhete soojust.

„Sul on õigus. Kui teised lapsed näevad, et meie tahame nendega sõbrustada, usuvad nad, et ka Jeesus tahab nendele sõbraks olla,” ütles Ann.

Sheela naeratas. „Nad peavad nägema meie kaudu seda, et Jeesus hoolib neist väga.”

„Noh, sõber,” sirutas Ann käe ja puudutas Sheela oma. „Kas me ei võiks nüüd minna ja paar uut sõpra leida.”

„Arvan, et see on hea mõte,” naeratas Sheela ja tõusis. „Me võime aidata üksteist ja ühtlasi aidata ka neid. Selleks sõbrad ongi.”

„Sul on jällegi õigus,” nõustus Ann, kui nad Sheelaga teiste laste poole jalutasid. „Selleks sõbrad ongi.” ☺

PARIM VIIS TEISTELE JEEUSE ARMASTUSEST TUNNISTADA ON VÄLJENDADA OMA ARMASTUST NENDE VASTU.

JEEBUS ÜTLES: “LASKE OMA VALGUS PAISTA INIMESTE EES, ET NAD NÄEKSID TEIE HÄID TEGUSID JA ANNAKSID AU TEIE ISALE, KES ON TAEVAS?”

MATTEUSE 5:14–16

Vahva lugemise ja mängu otsis ja koostas sulle
Madli Vahtramäe Tartust

Kvaliteetaeg – hingamine Temas, temaga

MARGE RANDLEPP

KEILA ADVENTKOGUDUSE PASTOR,
KOGUDUSTE LIIDU PERETÖÖ JUHT

Kui Jumal lõi inimese oma näo järgi meheks ja naiseks, teadis ja seadis Ta, et inimene igatseb lähedast suhet. Inimesel ei olnud hea olla üksinda. Jumal on täiuslik oma kolmainsuses – Isa, Poeg ja Püha Vaim. Inimene on Jumala näole sarnane nõ suhtekolmnurgana – mehe, naise ja Jumala kaudu. Eemaldades ühe isiku kolmnurgast, kaugeneb toimima loodud abielu kooslus algsest täiuslikust plaanist.

Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema – selliste sõnadega algab Piiblis neljas käsk. Käsus kirjeldatud põhjendus meelepidamiseks – sest kuue päevaga tegi Issand... ja ta hingas seitsmendal päeval... – ulatub aega, mil jumalanäoline inimpaar loodi. Jumal igatses ja igatseb jätkuvalt igal nädalal inimesega eriliselt aega veeta. Jumal tahab iga nädala kuuenda päeva päikeseloojangul (reede õhtul), et argitoimetused taanduksid ja taevalik lähedus oma erilisel õnnestaval moel võiks tärgata. Regulaarne, iganädalane osadusaeg, hingamine Temas, toob inimese ikka rohkem ja rohkem lähemale eedenlikule elukorraldusele, rahuldades nii inimest kui armastajast Jumalat.

Minu peas hakkas seoses Jumala kolmainsuse ja hingamispäevaga keerlema veel üks liitsõna – kvaliteetaeg. Kvaliteetaeg (QT, quality time – ingl k) on päris tuntud sõna paarisuhetest rääkimisel. Erinevad peresuhte koolitajad räägivad, kui oluline on suhte toimimiseks osapoolte planeeritud omavaheline aeg. Paarisuhte kvaliteetaeg on midagi

rohkemat kui samal kellaajal samas kohas olemine. See tähendab üksteisele tähelepanu pööramist viisil, mis rahuldab hinge sügavamaid vajadusi – mõistmist, kuulamist, lugupidamist, jagamist, loomist, avastamist jne. On paare, kes saavad suure rahulduse hilisõhtustest jutuajamistest, paare, kes naudivad koos aias kohmitsemist, mängimist, matkamist, söögivalmistamist, palvetamist, planeerimist, piibliuurimist jne. Ka hea filmi vaatamine võib kvalifitseeruda koosveedetud kvaliteetajana, kui jagatakse pärast filmi oma mõtteid ja tundeid nähtust. Kui eelloetletud tegevused on justkui mõlemat osapoolt rahuldavad kooshingamised ja selleks võetakse aega regulaarselt, on paarid teinud palju head oma abielu kvaliteedi tõstmiseks.

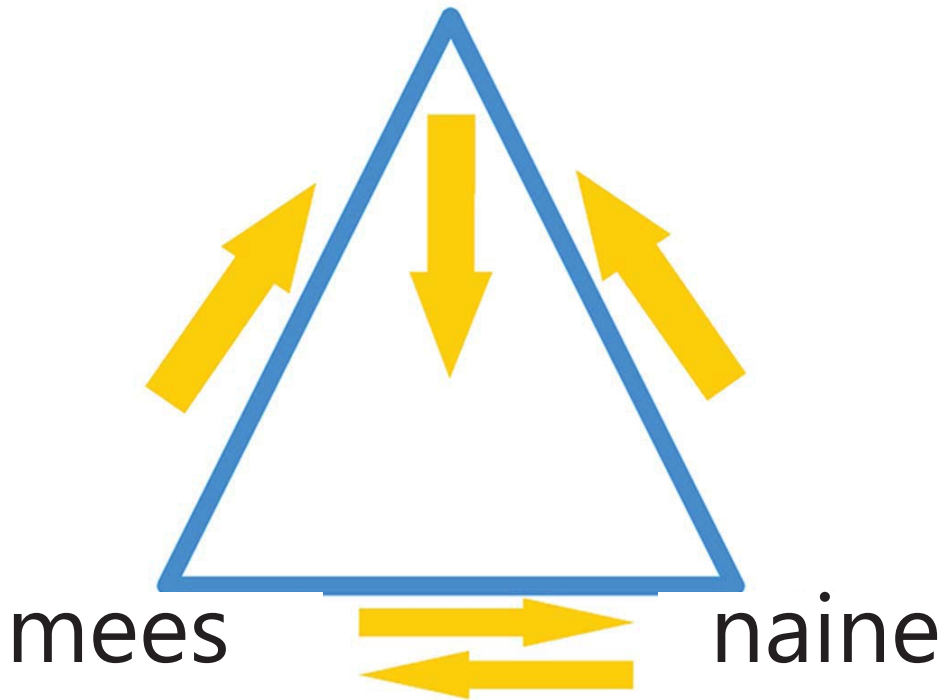
Aga kui sellisel tasandil omavahelist aega ei võeta? Siis võivad tekkida peres (ka väljaspool peret) iselaadsed suhtekolmnurgad, mis on kaugel jumalanäolisusest. Kui rääkida lastega perest, siis näiteks ema rollis naine võib liigselt kiinduda oma poega, leides temas isiku, kellega suhe tundub mõistetavam ja rahuldustpakkuvam suhtest abikaasaga. Mees tõrjutakse emotsionaalsest läheduslevist välja. Mees-isa võib leida hea kaaslase oma tütres, tundes ennast väikese naisehakatise kõrval igati austusväärset positsioonil. Tähelepanu, mis peaks kuuluma naisele, jagatakse tütrele ja naine saab samuti tõrjutud. Vanem-abikaasa-laps rollid segunevad, tekitades perekonnas haavumist, pettumust ja segadust. Samuti võib kaugel ja kaua töötav vanem, kes on oma aja otsustanud investeerida heasse sissetulekusse, varsti märgata,

et ta ei kuulugi kodustesse suhetesse. Äraolek ja koosveedetud aja puudumisest tingitud pealiskaudsed sidemed on teinud temast võõra omade keskel. Kaob kehvgi kontakt ja suhe võib lõppeda purunemisega. Kaotajateks poolteks pole vaid mees ja naine, vaid ka lapsed, kogudus ja terve kogukond.

Kuna me oleme Jumala näo järgi loodud ja Jumal seadis juba loomisel sisse inimese ja Jumala regulaarse ning õnnistatud kvaliteetaja – hingamispäeva, siis kas pole mitte tervislik sellest järeldada, et regulaarne ajavõtt on toimivate suhete jaoks kriitilise tähtsusega. Pea meeles, et sa pead võtma aega oluliste suhete jaoks! Aega mitte aja enda pärast ja mitte kõigi nende kogemustega terapeutide ja nõustajate pärast, kes seda erinevatel viisidel ja moel korrutavad, vaid sellepärast, et sa armastad ja soovid olla armastatud – just nii nagu Jumal on sind loonud.

Kaugteel sõlmitud osadus ja lähedus pole inimeste vahel võimalik. Jumal on töötanud oma Püha Vaimu kaudu elada inimese südames ja selline kaugustest lähedalolemise võime on omane vaid Jumalale. Inimestena on meil vaja leida omavaheline kontakt ajas. Abiks võib olla kalendermärknik. Ettenägelikumad ja ajadefitsiiti kogunud inimesed teevad aasta alguses plaane. Kui sa oled üks nendest, siis ole hea ja märgi sinna lisaks hingamispäevade pühitsemistele sisse ka iganädalane planeeritud aeg oma abikaasaga. Erinevad autorid on soovitanud suhteks võtta aega erinevalt. Näiteks: igapäevaselt 20 minutit ja iganädalaselt kaks tundi. Või siis

JUMAL

igakuiselt mõni väljasõit ja iganädalaselt koosveedetud õhtupoolik. See on aeg, mida ei tohiks kaotada ei kiiretele asjatoimetustele, heade inimeste külastamisele või küllakutsumistele, olgud nad siis sugulased või koguduse õed-vennad. See aeg ei tohiks ka käest libiseda lastele, eneseharrimisele, Piibli lugemisele, trenni tegemisele, magamisele ega söömisele.

Unistus loodetavast imelisest koosveedetud ajast kuskil soojal maal võib paljusid inimesi tagant lükata suuremale töökoormusele. Kauaoodatud unistusi vabanduseks tuues lükatakse iganädalase kvaliteetaja võtmist aina edasi. Mõnelegi võib tunduda, et tegemist on kasutu ajavõtuga – sellel puudub justkui rahaline väärtus. Tegelikkus on aga see, et kui aasta otsa näha vaeva kvaliteetaja arvelt, et sõita kulukale reisile kunagisi mesinädalaid kordama, ei pruugi vaevanägemine vilja kanda. Kõik

aasta jooksul koondunud pinged ja võõrdumine ootavad salamisi oma aega. Nii kujunevad mesinädalatest võlgu võetud aja tagasimaksimise nädalad ja ka kulutatud raha tundub mahavisatud väärtusena.

Me oleme loodud sotsiaalseteks olevusteks. Jumala kolmainus väljendub inimestes selle kaudu, et ka inimene ei ole loodud paarisuhteks üksi elama. Heaks paarisuhteks on vajalik mees, naine ja Jumal, kes on kõrgemaks tipuks suhte kolmnurgast. Paarisuhtes olevad inimesed on õnnelikud, kui neid ei armastata, kui nad ei armasta, kui neil puudub ühendus Jumala kui armastuse allikaga. Selleks, et armastamine võiks saada reaalsuseks, on vaja kohtuda armastatuga ajas. Kuna elame kiires elutempos ja oleme kalduvad isekusele ja juhuslikkusele ka suhetes, siis võib meelepidamise heaks abimeheks osutada kalender. Kalendrisse on hea märkida varem abikaasaga kokku lepitud

FOTO: RENJITH KRISHNAN AT FREEDIGITALPHOTOS.NET

iganädalane kvaliteetaeg. Pea meeles hingata Temas! Pea meeles hingata koos temaga, kellega oled Jumala ees üks! „Armsad, armastagem üksteist, sest armastus on Jumalast ja igäüks, kes armastab, on sündinud Jumalast ja tunneb Jumalat.“ (1Jh 4:7) ☺

Teel koju või rahusse?

TIINA ISKALA

© SHUTTER MASTER ISOLATED IMAGES AT FREE DIGITAL PHOTOS.NET

Oulu adventkoguduses käis aastaid üks pere, kes olid ustavad koguduseliikmed ja ka meie peretuttavad. Ühel hetkel jäid nad kogudusest kõrvale ja ka meie omavahelised suhted läksid ühe väärnimõistmise tulemusena sassi. Selline olukord kestis umbes aasta. Aeg-ajalt meenutasin seda peret oma südames ja mul oli siiralt kahju nende kogudusest lahkumise pärast. Kogudus ei ole ju arv inimesi, vaid igaühel on kogudusele anda midagi väärtuslikku. Seepärast on ühegi liikme äraminek kogudusest kogudusele suur kaotus – nagu oleks kehast üks vajalik osa ära rebitud.

Möödunud aasta märtsis saime ootamatult kuulda, et selle pere isa oli haigestunud vähki, mis oli kiirelt edasi arenenud ja ta oli minemas. Uudis oli šokeeriv. Tundsin, et peame oma kunagisi sõpru külastama ja suhted korda seadma. Meil ei olnud südames mingit pahameelt järel ja seda tahtsimegi külaskäiguga väljendada, kuid me polnud kindlad, kuidas nemad meisse suhtuvad. Sain telefoni teel kokku lepitud, et kohtume pärast lihavõttepühi. Mehe hääl telefonis oli nõrk, aga malbe, mis andis julgust kohtumiseks. Kohtumispäeva oodates

palvetasin Jumala poole uskumisega, et kui Jumal tahab, siis võib Ta pereisa kindlasti terveks teha. Uskusin siiralt, et 50ndates eluaastates mees on veel noor ning kindlasti on tal kogudusele veel palju anda. Ei või ju olla, et sügavalt Piibli teemadel arutlev mees võetakse lihtsalt üks-kaks meie juurest ära! Sellise usuga varustatult olin valmis perega kohtuma. Kirjutasin pühadekaardilegi Soome ühe armastatud luuletaja Tommy Tabermanni luuletuse (vaba tõlge):

”Lakkamata otsi seda Suurt.

Keeldu alla andmast!

Ole kui päikesekiir vee virvendaval pinnal: sätenda!

Otsi seda Suurt,

*käi läbi kaugeimad kolkad ja pimedaimad so-
pid hirmust hoolimata.*

On suur asi otsida Suurt,

*olla habras valgussäde
kohtamisel suure veega.”*

Külastuspäeval seisime kogu perega nende ukse taga ega teadnud, mis meid ees ootab. Väsinud pereema võttis meid vastu ja juhatas tuppa, kus ootas ees haigusest kurnatud ja kõhn, kuid sõbraliku olemisega pereisa. Sama mees,

kes enne oli olnud nii tugev, suurt kasvu ja alati kelmika sädelusega silmis – sellisena jään teda ka meenutama, oli nüüd haigusest rusetud ja üpris habras. Meie esialgne mõte oli olnud tulla peret julgustama ja avaldama oma sõbralikke kavatsusi, kuid tegelikkuses julgustas Markku meid. Markku olemusest hoovas sügavat rahu. Ta oli oma olukorraga täielikult leppinud, kuigi tunnistas, et diagnoos tuli eelmise aasta detsembris üllatusena ja pärast seda oli ta elanud poolteadvusel tugevate rohtude mõju all. Olgu siinkohal öeldud, et kui meie Markkuga kohtusime, oli teda lubatud pühade puhul haiglast koju käima ja nii saime temaga vestelda ilma, et valuvaigistid oleksid tema teravat mõtlemisvõimet tuimestanud. Markku tunnistas, et raske haigus paneb inimese senised väärtused ümber hindama. See, mis enne näis tähtsana, oli nüüdseks oma väärtuse kaotanud ja asemele tulnud teised tähtsad asjad – Jeesusega koos veedetud aeg, lähedased ja soojad suhted laste ja perega. Lisaks hool selle üle, kas laste suhe Jeesusega on kindlal alusel. Markku sõnul sai ka aja kasutamine uue tähenduse. Sellele, kel aega vähe, on aeg kallis. Piibli lugemine muutus rikastavamaks

ja raamatust hakkasid kooruma sügavad tõed, mida enne polnud aega välja kaevata. Markku oli hakanud Piiblit lugema kiirustamata, igat sõna ja lauset aeglaselt läbi mäludes, tihti peatudes ja loetut nautides nagu inimene, kes sööb gurmeetoitu – kõiki maitsevarjundeid tabada püüdes. Markku jutustas innustunult, kui palju tal oleks mõtteid seoses Piibli lugemisega, mida jagada. Palusin tal jagada mõnd mõtet ka meiega ja nii ta siis avas oma Piibli ning otsis evangeeliumist välja koha, mis kirjeldas Ristija Johannese vangistust Matteuse evangeeliumi 11. peatükis. Markku oli Ristija Johannesest lugedes püüdnud sukelduda mõtetes tollesse kaugesse aega sinna vangikongi ja aru saada, miks Johannes palus oma jüngritel küsida Jeesuselt just sellise küsimuse, nagu ta küsis. „*Kas oled sina see, kes tuleb, või peame teist ootama?*“ Ja sellest ei olnud ju kaua aega möödunud, kui ta nägi oma silmaga Püha Vaimu laskuvat tuvi näol äsja ristitud Jeesuse peale ja kuulvat hääle taevast lausuvat: „*Seesinane on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel!*“ Markkut huvitasid Piiblis kirjeldatud sõnade sügavamad tagamaad, inimeste tundmused ja reaktsioonid, just nagu ta ise oleks vaimusilmas olnud kohapeal toimunud jälgimas. Selliselt uurib Piiblit inimene, kes ei huvitu enam asjade kestast, vaid nende sisust. Kes ei loe mitte ainult sõnu, vaid lihakssaanud Sõna.

Meie vestluse käigus Markkuga tundsin end heas mõttes läbinõomituna. Mina elasin ikka veel selles kiires, pinnapealses maailmas igaviku seisukohalt vaadatuna teisejärgulistes probleemides. Aga õnneks oli mul au viibida hetke taevases eesruumis, kus aeg on peatunud selleks, et igaveste aarete leidmise üle tõelist rõõmu tunda. Sain viibida kajas, kus enam polnud kuskile kiiret, oli vaid rahu keset kurnavat väsimust, jäägitu rahu ja imetus Jeesuse üle. Mulle tundus, et Markku elas juba mõtetes taevas ja kõndis koos oma Lunastajaga.

Lahkudes jätsime kõik asjad Jumala hoolitsevatesse kättesse ja jätsime hüvasti. Kui enne tulekut olin veel arvanud, et võiksin inimest kinnitada mitte alla andma ja uskuma imeparanemisse, siis kodu poole sõites olin saanud veendumuse, et paranemine polegi alati Jumala tahe. Jumalale on tähtsam, et inimene oleks päästetud ja kuuluks Talle. Ja me olime saanud kinnituse, et Markku kuulus täielikult Jumalale.

Markku Mäkinen suri umbes kuu aega pärast meie kohtumist. Matusapäeva ilm oli kevadiselt külm ja tuuline. Matustelt jäi meelde, kuidas inimesed tunnistasid, millist mõju Markku nende elus oli avaldanud, ja tundus, et haiguses ja surmas tunnistas ta Jeesusest kirkamalt ja veenvamalt kui terve olles. See tunnistus oli hämmastav! Lisaks tunnistas lesk, kuidas ta oli viibinud oma abikaasa surivoodi juures ja kuidas pärast abikaasa surma oli haigla palatis valitsenud sõnulehetamatu taevalik õhkkond. Kas võib veel suuremat au olla Jumala lapsele?

Psalm 116:15: „*Kallis on Issanda meelest tema vagade surm.*“ Jah, nii see tõepoolest on.

Kuulsin kord lugu ühest pastorigest, kes sai teate vana koguduseliikme surma kohta. Ta küsis teate toojalt: kas too pääses koju või rahu? Mõistan seda küsimust nii, et kõik inimesed pääsevad kord oma vaevadest surmarahu, kuid mitte kõiki ei oota taevane kodu. Usun südamest, et Markku oli teel koju. Ja mis olulisim, üks asi on tunnistada Jeesusest oma eluga, teine asi tunnistada Teda ka oma surmaga. Ükskõik, mis olukorras siis oleme, elagem ikka Issanda auks! ☪

Turus 24. oktoobril 2013

Tiina endast

Kes ma siis olen?

(Parajalt paks ja parimais aastais, nagu ütles Karlsson katuselt.) Olen endine Tallinna adventkoguduse liige aastaist 1990–2002. Olen abielus soomlase Hannuga aastast 2002 ja 9-aastase poja Joonase ema. Ametilt aednik. Nüüdseks ka juba endine Oulu adventkoguduse liige, sest kolisime perega eelmise aasta juuli viimasel päeval Jumala juhtimisel Turu linna. Aga sellest juba pikemalt järgmises kirjutises.

Keskkond

ALLA NÕMMIK

Adventkoguduse Eesti
liidu tervisetöö juht

FOTO: KT

„Ja Issand Jumal istutas Eedeni rohuaia päevatõusu poole ja pani sinna inimese, kelle Ta oli valmistanud. Ja Issand Jumal laskis maast tõusta kõiksugu puid, mis olid armsad pealtnäha ja millest oli hea süüa, ja elupuu keset aeda /.../ Ja Eedenist sai alguse jõgi, mis kastis rohuaeda /.../ Ja Issand Jumal võttis inimese ja pani Ta Eedeni aeda harima ja hoidma.“ 1Ms 2:8–15

Jumal asetab inimese parimasse võimalikku keskkonda – aeda, mille rohelistel puudel ja haljas rohi pakkusid silmailu ja rõõmustasid südant; kus laulsid linnud ja sagsid mitmesugused loomad; kus voolas puhta selge veega jõgi; kus sädelesid kalliskivid ja kullaliiv; kust inimene leidis toidu ja joogi, mis teda pidevalt värskendasid ja talle uut elu andsid. Jumal lõi inimesele keskkonna, mis teda hoidis ja toitidis ja mille eest inimene omakorda hoolitses ja mida ta harras. Kõik see toimus täiusliku sümbioosina, kuni sisenes patt, mille tagajärjel muutus inimene ja muutus ka teda ümbritsev keskkond. Sinna, kus enne oli hoolivus ja

armastus, tulid isekus, kasuahnus ja olemusvõitlus. Näib nagu enne nii turvaline keskkond oleks pöördunud inimese vastu. Jumal ütles Aadamale maapinna kohta: „Vaevaga pead sa sellest sööma kogu eluaja! Ta peab sulle kasvatama kibuvitsi ja ohakaid /.../ Oma palge higis pead sa leiba sööma, kuni sa jälle mullaks saad, sest sellest sa oled võetud.“ 1Ms 3:17–19.

Ometi võime siiani looduses näha vilksatusi Jumalast – on see siis vihmamärja rohu värskus suvisel hommikul, suhu kippuvad punased maasikad, sügisesed värvilised lehed, vikerkaar metsa kohal või lugematu tähtede arv sünkjasmustas taevas – kõik need mõjutavad meid kuidagi eriliselt, kui meil on aega tähele panna. Samal ajal mõjutame ka meie oma tegevusega meid ümbritsevat keskkonda. Ma usun, et peaksime endilt küsima:

Kuidas mõjutan mina oma keskkonda – kuidas mõjutavad minu väljaütlemised ja tegemised või tegemata jätmised loodust ja inimesi minu ümber? Kas see mõju on pigem positiivne või negatiivne? Mida ma saaksin teha, et minu mõju oleks positiivsem?

Kuidas mõjutab mind see keskkond, milles elan ja tegutsen – kuidas mõjutab mind see, mida vaatan, kuulan, sisse hingatan, söön ja joon? Kuidas mõjutab see minu tervist, minu mõtteid ja tundeid? Kui suur osa on keskkonnal selles, milline inimene ma olen või milliseks inimeseks olen muutumas? Kas ma peaksin midagi muutma?

Johannes sai Jumalalt ilmutuse, milles ta nägi uueks loodud maad. Ta kirjutab: „/.../ ning Jumal ise on nende juures nende Jumalaks. Tema pühib ära iga pisara nende silmist ning surma ei ole enam, ega leinamist ega kisendamist, ning valu ei ole enam, sest endine on möödunud. /.../ Ta näitas mulle eluvee jõge, säravat kui mägikristall /.../ mõlemat pool jõge on elupuu, mis kannab vilja kaksteist korda /.../ ning puu lehed annavad tervist rahvastele.“ Ilm 21:3,4; 22:1,2 Kord loob Jumal kõik uueks ja kui me usume Jeesusesse ja Temaga koos oma eluteed käime, võime meiega olla sellel kaunil uueksloodud maal koos Päästjaga, kes meid armastab. Seniks aga, hoidkem seda maad, mille Jumal on meile andnud, et oleks ikka veel puhta veega allikaid, linnulaulu, kohisevaid metsi ja udusse kaduvaid metskitsesalku. ☺

Kui sa mõtled valitud ole-
misele, kas sulle siis ei meenu
vahetund kooli mänguväljakul
kaua aega tagasi, kui õpeta-
ja käskis klassi kahel suure-
mal poisil valida meeskonnad
mingi sportmängu jaoks, kus
võitmine on oluline? Kas sa
mäletad, kuidas ülejäänud
teist rivistusid, oodates kuu-
lekalt oma nime hüüdmist?
Ja kas sa mäletad, kuidas sa
seisid seal, hoidsid närviliselt
hinge kinni, seisid kord ühe,
kord teise jala peal, lootsid
vastu lootust, et seekord va-
litakse sind?

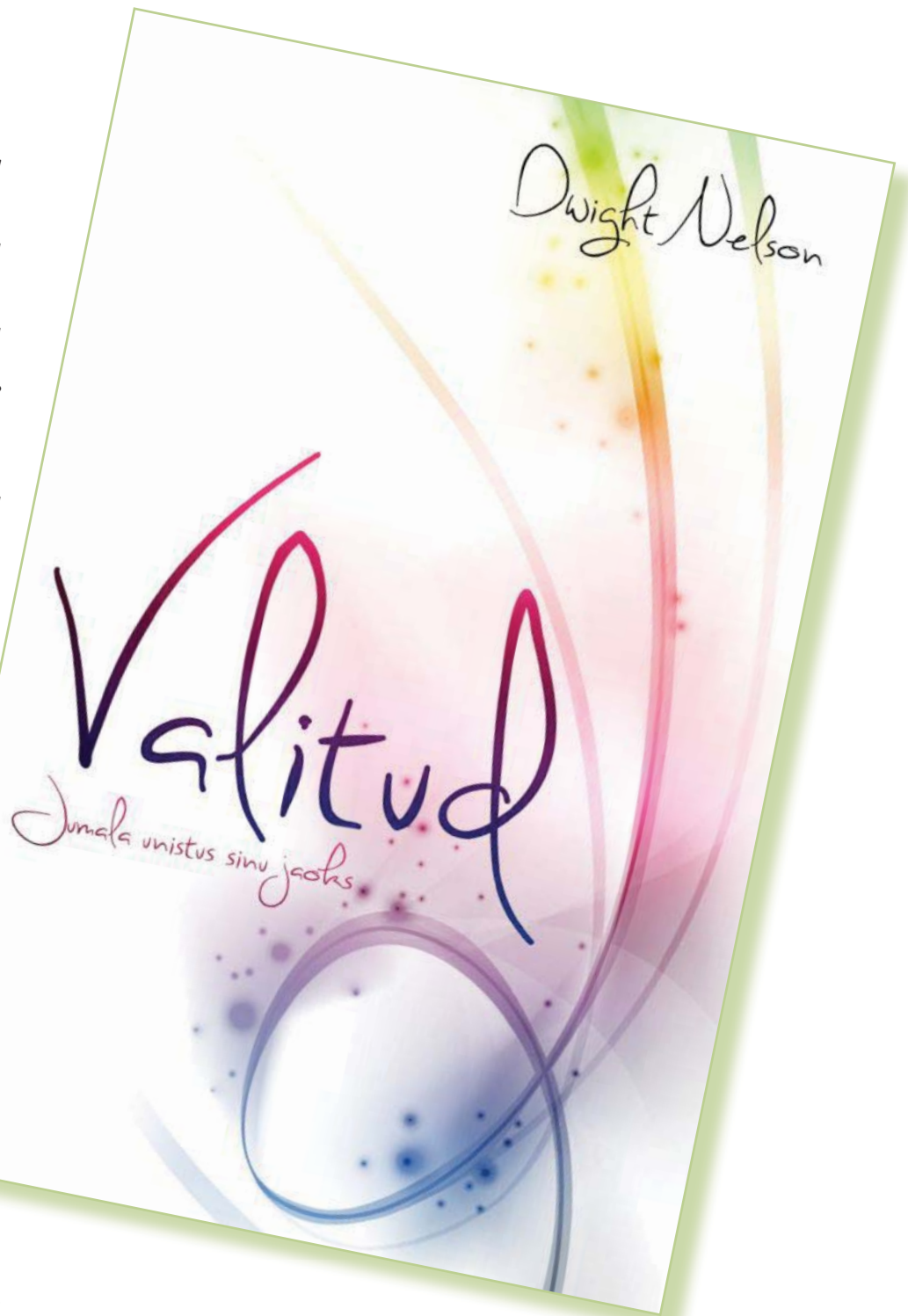
Hea sõnum on, et sa
oled valitud! Võib-olla
mitte kooli korvpalli
meeskonda või kõrge-
male ametikohale töö
juures, aga sinu kutsu-
mine on veelgi imeli-
sem.

Teie aga ole-
te „valitud sugu, ...
omandrahvas, et te
kuulutaksite tema
kiidetavust”, kes
teid on kutsunud
pimedusest oma
imelisse valgusse.
(1. Peetruse 2:9)

Kes on see Jumal,
kes sinu valis? Milleks
sind valiti? Ja kuidas
on valituna elada?

Võta koos Dwight K. Nelsoniga osa kogemusest
Jumalaga, mis muudab su elu radikaalselt, kui seisad
- nagu valitud muistses loos - töötatud maa piiril.

Hommikvalveraamatut saad osta advent.ee e-poest ja sulle lähimast advent-
kirikust. Hind 9 eurot.

Kogemuste kotike

EHA LOBJAKAS

„Ma juhin pimedaid teel, mida nad ei tunne,“ (Js 42:16) ütleb Issand ja see on üks neist töö-
tustest, mida me võime uude aastasse astudes kaasa võtta. Kujutlegem vaid topeltrasket olukorda, kus ollakse pime ja ollakse võõras kohas ega teata, kuhu minna. Sellises olukorras on hädavajalik Teejuhi olemasolu, kellegi kohalolek, kes näeb ja teab teed ning soovib meid juhatada. Keegi meist ei tunne teed, mida meil tuleb astuda, ja me kõik oleme pimedad, sest me ei näe, mis ees ootab, ja me kõik vajame Juhatajat, kes näeb kaugemale oma ninaesisest ning kes pole oma tegutsemistes ajendatud enesearmastusest, vaid ligimesearmastusest. Meie oleme Tema ligimesed, kuna Tema on meie pärast valinud jätta taevaõued ja tulla siia elama, saades meile Vennaks ja Sõbraks ja Õnnistegijaks. Ta tuli siia surema, et meie võikime elada. Üks Tema nimedest – Immanuel – räägibki sellest, et Jumal on meiega. Räägib sellest, et Jumal tahab meiega olla ja meid juhatada. Kuid Tema isetu armastus räägib ka sellest, et Ta ei suru meile oma seltskonda peale ega juhata meid, kui meie seda ei soovi. Heino loost selgub, et tema lubas Jumalal end juhatada ning pääses alandlikuks ja kannatlikuks jäädes õnnetusest.

Ent me teame, et neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal kõik tulla heaks – neile, kes on tema kavatsuse kohaselt kutsutud. (Rm 8:28)

Oli ilus päiksepaisteline suvine hingamispäeva õhtupoolik, kui sõitsin autoga Võrust Tartu poole. Olles veidi sõitnud, jõudsin järele autokolonnile, mis liikus suhteliselt aeglaselt, umbes 40–50 km/tunnis, ja seda isegi teel, kus lubati sõita 100 km/tunnis. Ees liikus pulmarong, mille järele oli kogunenud hulk autosid, mis ei saanud pulmarongist mööda sõita, kuna üle küngaste ja läbi orgude viival kurvilisel teel polnud eriti palju ohutuks möödasõiduks vajalikke piisavalt pikki hea nähtavusega teelõike. Samal ajal tuli ka pidevalt autosid vastu. Mõned siiski riskisid pulmarongist ja nende järele kogunenud autodest mööda sõita, aga enamus, mina sealhulgas, sõitis autokoloni järel ilmses lootuses, et varsti pööravad nad sellelt maanteelt kõrvale. Mõtlesin: on alles pulmarong, mis liigub nagu auklikul külavaheteel liikuv matuserong! Vähe sellest. Aeg-ajalt mõni pulmarongis liikuva auto juht lausa huligaanitses – selle asemel et püsida

oma sõidureas, sõitis ta tee ühest äärest teise. See tegi möödasõidu veelgi ohtlikumaks. Kuna mul polnud kuskile kiiret, siis ma ei muutunud närviliseks ega vaadanud närviliselt kella, mistõttu ma ei teadka, kui palju see sõit tavalisest rohkem aega võttis. Ma ei muutunud isegi nende peale väga pahaseks, olin rahulik, aga mõtlesin siiski, et peaks nüüd mõni politsei neid huligaanitsejaid nägema! Maanteel liiklejad peavad ikkagi teiste liiklejatega arvestama. Lootus, et see pulmarong mõne kilomeetri järel maanteelt ära pöördub, ei täitunud. Nõnda sõideti kümneid kilomeetreid, enne kui maanteelt ära pöörati ning nende järele kogunenud autod jälle lubatud sõidukiirusega liikuda said.

Mõne aja pärast jõudsin kohta, kus mitu autot oli teel avariisse sattunud. Päästjad olid just kohale jõudnud ja tegelesid autodest kannatadasaanute väljaaitamisega. Mõtlesin: oleksin ma sellesse teelõiku mõni minut varem saabunud, võinuksin ka mina sellesse avariisse sattuda. Tänu Issandale, et Ta selle ära hoidis! Kes teab, milleks miski hea on?

Heino Lukk

Ka Heino ei teadnud, mis teda ees ootab, aga Jumal, kes näeb lõppu algusest, teadis ja hoidis häda eest, kasutades selleks inimesi, kes võib-olla isegi Jumalat ei tundnud.

Taaskord on põhjust tänada üht meie koguduse õde, kes aegajalt poetab mulle mõne Nykyai-ka numbri, kust ta on leidnud mõne kogemuse, mis võiks ka eestikeelset lugejat kinnitada.

Seekordsed lood räägivad lapseas kogetud Jumala abist, mille eest tuleks peale Jumala ilmselt tänada palvetavaid lapsevanemaid, kes oma lapsed Jumala juhtimise ja kaitse alla usaldavad.

Kuldne ingel

Olin umbes kuueaastane. Liikvel oli läkaköhaepideemia ning mina ja minu vend haigestusime läkaköhasse. Kui köhahoog peale tuli, siis kestis see nii kaua, et õhk sai kopsudest otsa ja kuna köhides on väga raske hingata, siis jäi ka hing kinni.

Ühel õhtul tuli mulle jälle just selline köhahoog peale. Olin voodis ja ei suutnud õhku sisse hingata. Magasin näoga seina poole ja olin lämbumas. Mul oli tugev valu. Siis ilmus mu silme ette ilus hiilgav nägu, mis naeratas. See väike kuldsete säravate juustega olend kiirgas valgust ja teda vaadates ma rahunesin. Ma ei tundnud enam valu. Kui ma hommikul ärkasin, olin terve. Teised poisid köhisid veel kaua. Tagantjärele mõtlesin, et küllap ema kuulis mu köhimist ja hüüdis oma ahastavas palves Issanda poole, kes viivitamatult vastas.

Ma ei rääkinud siis oma kogemusest kellelegi. Vist kartsin, et teised hakkavad pilkama. Alles usklikuks saades tunnistasin sellest koguduses. Usuelu alguses sain unenäo kaudu ka toimunu kohta seletuse. Issand hoidis mind, et mul oleks võimalus pöörduda ja saada Tema lapseks.

Laevahukk

Ka teine minuga asetleidnud olukord oleks ilma Jumala sekkumiseta õnnetult lõppenud. Läksin koos oma noorema vennaga katsetama väikest lamedapõhjalist paati, mille olime ehitanud. Jää oli just läinud ja jões oli väga palju vett. Vend vaatas kaldalt ja mina proovisin paadiga mööda kärestikku alla sõita. Peagi täitus aga

paat veega ja hakkas põhja mine- ma. Jõevool kandis mind endaga kaasa. Mul olid jalas rasked kummisaapad ja ma ei püsinud vee peal. Proovisin saapaid jalast ära saada, kuid suutsin vaid ühe ära tõmmata, kuna kangestusin külmas vees kiiresti. Ma ei jaksanud ujuda ning keerasin selili ja lasin voolul end edasi kanda. Ma ei suutnud millelegi mõelda ja olin nagu unes.

Vool viis mind kalda äärde. Nägin, et miski liikus minu kohal, kuid ei taibanud sellest kinni haarata. Siis kuulsin, et vend hüüab, et võtaksin pajudest kinni. Käed ei tahtnud sõna kuulata, kuid pärast mitmendat katset sain kuidagi pajuokstest kinni haarata ning suurte pingutustega vinnasin end rannakaljule, kuhu ma hetkeks suigatasin. Varsti märkasin, et vool oli mind kandnud vastaskaldale. Mu vend laenas naabrilt parve ja tõi mind sellega tagasi meiepoolsele kaldale.

Kuivatasin riided naabri saunas, mis oli veel eelmisest päevast soe. Kodus oli pikalt seletamist, sest uued kummisaapad olid kadunud. Vanemad olid siiski rõõmsad, et ma olin elavate kirjas. Kogesin taaskord, et hulljulgus ei vii kusagile ning et ema ja isa hoiatusi tuleb kuulda võtta.

Mänguväljaku petlik serv

Ma olen kasvanud kaheksalapselises peres, meid oli neli poissi ja neli tüdrukut. Meie vanemad olid usus. Ilma õhtupalveta polnud hea magama minna ja ega ma ei julgenudki seda teha, sest kunagi ei võinud teada, kas hommikul üldse enam ärkad. Mina olin oma füüsiliste võimete poolest oma

vendade hulgast nõrgim. Kui me tööd tegime, oli see vahe selgelt märgatav. Vanaema ütles kord, et ega see poiss kaua küll ei ela, sest ta on nii kahvatu. Ja taaskord pidi minu elu katkema juba noorena.

Olin oma vendade ja teiste noortega jääl palli mängimas, läksin teistest eemale ja kõndisin tugevavoolulise kärestiku äärele. Siis murdus äkki jäeserv ja vool hakkas mind kaasa vedama. Jõudsin siiski sirutada käed jää äärele. Teised poisid märkasid, mis oli juhtunud ja võtsid üksteisel kätest kinni ning moodustasid keti, püüdes niiviisi mind kaika abil välja tõmmata.

Olin juba vööst saadik jääl, kui appi tulid läheduses veskituba lammutanud mehed, kaasas pikk plank. Üks meestest ei saanud kehva silmanägemise tõttu poiste päästeplaanist aru ning hüüdis, et kõik tuleksid jäält ära. Poisid jooksidki minema ja mina vajusin tagasi vette. Nüüd tõmbas vool mind jää alla. Sain kuidagimoodi jäeservast kinni ja nägin läbi jää päikest, mis ei paistnud üldse ümmargune, vaid hoopis ristiku- juline. Tundsin, et ei jaksa enam kauem jäeservast kinni hoida ning samal hetkel haarasid kellegi käed minu jope kraest kinni ja ning tõmbasid mind jää peale. Need mehed päästsid mu elu. Ilmselt ei olnud minu aeg veel tulnud.

Olin rõõmus, et pääsesin vaid ehmatusega. Nägin sellest sündmusest veel kaua aega õudusenägusid ega osanud päästmise eest Jumalat tänada. Hoolimata sellest ei tukkunud minu Hoidja.

Pentti Pulkkinen
Ajakirjast Nykyai-ka 28-29/2007

„Ja hüüa mind appi kitsikuse päeval; siis ma tõmban sind sellest välja ja sina annad mulle au!“ (Ps 50:15) antakse meile nõu Jumala Sõnas. Ja ehkki Pentti ei osanud neil aegadel Jumalat appi hüüda, tõmbas Jumal ikkagi ta rasketest olukordadest välja. Kes meist ei võiks tunnistada olukordadest, kui meid on päästetud hädadest veel enne, kui me isikliku suhte Jumalaga avastasime või üldse Tema olemasolust teadlikuks saime. Mina olin surmasuus siis, kui minu ristimiseni oli veel pisut üle aasta. Mind päästis selles olukorras mind rünnanud enesevalitsuse kaotanud inimese jalge all libisenud vaip. Vähemalt niiviisi seletasin ma seda olukorda endale siis, kui ma veel Jumala olemasolust midagi ei teadnud. Nüüd tean, kes vaipa liigutas ja tänan Jumalat elu päästmise eest ja võimaluse eest Temaga isiklikult tuttavaks saada ja Tema armastust kogeda.

Ps 139:2-6 on kirjutatud: „Sina tead, millal ma maha istun ja millal ma tõusen; Sa mõistad kaugelt ära mu käimise ja mu pikali-olemise, ja kõik mu teed on Sulle tuttavad! Sest ei ole veel sõnagi mu keelele, näe, siis Sa, Jehoova, tead selle kõik ära! Tagant ja eest Sa ümbritsed mind ja paned oma pihu mu peale! See tundmine on minule imeline, see on liiga kõrge, et saaksin sellest jagu!“

Jumala imelise ettenägevuse teema, mida selles kotikeses juba pisut puudutasin, on meile päris mõistetamatu ja me võime üksnes usus vastu võtta, et nii see on,

sellepärast et nii on kirjutatud, ning sellepärast, et me oleme kogunud seda oma elus. Ka Taavet koges oma elus, et Jumal mõistab tema mõtted kaugelt ära ja enne kui sõna väljub Taaveti suust, on Jumalal see sõna teada. Seetõttu saabki Ta valmistada abi juba ette.

Ka mina kogesin hiljuti, kuidas Jumal teab minu sõnu enne, kui mina need välja ütlen või nende sõnade ütlemise peale isegi mõtlen. Olin sattunud oma teed käies libedale kohale ja libisenud. Tean, et need libastumised teevad Jeesusele haiget ja annavad saatanale võimaluse Teda pilgata ning olin õnnetu. Kahetsesin ja palusin andeks, kuid tundsin end ikka halvasti. Mõtlesin, et loen hommikvalvelaadset kirjutist „Dial Daily Bread“, mis igal hommikul minu e-postkasti potsatab. Seal oli kirjas järgnevalt:

„Heebrealastele 12. peatükk selgitab veelgi elavamalt isikliku kindlustunnet, mis sul võib olla sinu Jumala perekonda lapsendamise suhtes: „... ja olete unustanud manitsuse, mis teile otsekui lastele ütleb: „Mu poeg, ära põlga Issanda karistust ja ära saa araks, kui Tema sind noomib! Sest keda Issand armastab, seda Ta karistab; Ta peksab igat poega, keda Ta vastu võtab.“ Taluge karistust kasvatuses: Jumal kohtleb teid kui poegi; sest milline poeg on see, keda isa ei karista?“ (Hb 12:5-7).

Jõudnud lugemisega selle koha peale, jäin ma mõtlema selle üle, et Issand mind täna ei noomi. Kui Ta oma lapsi noomib ja karistab, aga mind ei noomi, kas see tähendab, et Ta on mind maha jätnud? Kas ongi nii? Otsustasin ikkagi loo lõpuni lugeda.

„Kas sa koged oma elus pettumusi, tagasilööke, häda, hävitatavat ja alandavat hülgamist? Sinu esimene mõte on: „Jumal on mind maha jätnud!“ Kuid jää veel veidikeseks põlvedele ja sa tajud, kuidas just praegu sepistatakse sinu

isiklikku sugulussidet Kristusega. Nagu Roomlastele 8. peatükk ütleb, ei lase Ta end ausse tõsta enne kui Ta saab jagada seda au Sinuga.

Sul on piisavalt põhjust olla kindel, et sind on „lapsendatud“. Sa oled Tema poeg või tütar, ela siis nii nagu Tema poeg või tütar; austa oma Isa.“

Ma ahmisin imetlusest õhku. Ta teadis, et ma seda teksti loen, Ta teadis, et lugedes „tuleb“ mulle pähe kurja antud mõte selle kohta, et mind on maha jäetud, Ta teadis minu mõtteid juba kaugelt ja minu sõnu enne, kui ma need ütlesin – ja Ta valmistas vastuse. Ta tegi seda inimese kaudu, kes elab meie planeedi teise poole peal, kes ei ole mind kunagi näinud ega tea kohe kindlasti, et järgmisel hommikul liiguvad minu peas just sellised mõtted, mis vajavad just sellist vastust. Kuid see inimene seal palus Jumala juhatust oma päeva ja lasi Temal ennast juhatada. Milline Jumal meil on!

Me võime kõik oma päevad uuel aastal ja kõik oma armsad julgelt Tema hoole alla usaldada ja me ei pea pettuma. Me võime kogeda tagasilööke ja pettumusi, me võime haiget saada, aga mitte ükski vägi taevas ja maa peal ei pane Jumalat meid hülgama, sest Ta on ütelnud: „Ma ei hülgas sind ega jäta sind maha!“ (Hb 13:5) Sest Ta on meid ostnud oma eluhinnaga ning naelaarmid Tema kätes ei kao iialgi ning on igaveseks meenutuseks Tema armastusest Teda hülganud inimsoo vastu. Meid ei jäeta maha! Ärme siis meiegi Teda maha jäta ega kõrvale lükka ühelgi uue aasta päeval ega tunnil!

Õnnistusterikast uut Issanda aastat! ☺

26. peatükk

Kool asus mägedes, peateest eemal. Mindy seisis pisikeses viletsas klassitoas ja imestas, miks ta küll ometigi seal on. Õpetaja puudumise tõttu polnud kooli septembris avatud. Oli oktoobri esimene nädal. Aknast paistis õuepealne, kaetud kolletunud kirmpsus lehtedega, mida pillas vana tamm. Kolmveerand tunni pärast peaks kool algama. Üle kiviste väljade metsa poole vaadates oli raske uskuda, et siia mõni laps võiks eksida.

Tegelikult LeMari lapsed – maja, kus Mindy korteris oli – need peaksid ometi tulema, kõik kaheksa. Mindy ei tahtnud selle kodu peale mõeldagi, aga see oli siiski ainus maja, mis silma torkas, kui ta seal esimese lapse saabumist ootas. Proua LeMar, vaesusest ning pidevatest sünnitustest vaevatud, vedas end läbi rõõmutute päevade vähimagi lootuseta teha elus midagi peale näljastele suudele laua katmise ja igavese muretsemise riidehilpude pärast, millega oma võsukesi pisutki külma eest varjata. Majas polnud ühtegi toataime ega lille, üksnes neitsi Maria aupaistuses pilt lääbakile vajunud sohva kohal. Vaipade asemel olid põrandail laialipillutud määrdunud lasteriided.

Tibatilluke kambrike, kuhu pereema Mindy juhatas, sisaldas vaid riidekappi ja väsinud sängi. Õnneks oli Mindy oma tekid-padjad, voodipesu, paar toalille, mõne pildi ja drapeeeritud kardinaid kaasa võtnud. Kuni ta aknad seest- ja väljastpoolt puhtaks pesi, kenad kardinaid üles riputas ning voodi päevatekiga kattis,

seisid lapsukesed uksele troppis ja jõllitasid, silmad kui tõllarattad.

Kui Mindy nad sisse palus, trügisid lapsed oma räpaste jalgadega tema pehmele elevandiluuukarva vaibale, mille Mindy voodi ette oli laotanud. Tal polnud südant lapsi keelata.

Mindy küsis nende nimesid, üritades tumedate silmade ning takuste juuste sasipuntrast meelde jätta mingitki joont, mille abil lapsi üksteisest eristada.

Äkitselt uitmõttest ajendatuna tegi Mindy ettepaneku: „Kui te kõik peale õhtusööki igal õhtul siia tuppale tulete, loen teile natukene, enne kui oma koolitükkide kallale asute.“ Lapsed olid kui keeled alla neelanud, siiski märkas Mindy ühe väikese plikatirtsu silmis pisikest rõõmuväljatust.

See kõik oli olnud eile. Nüüd avanes LeMari maja uks ja sealt pudenes ligasele teele trobikond lapsi. Veerand miili kaugusel teeristis tabas Mindy silm teisigi kooli poole tulemas, üksi ja gruppina. Vaadates neid rõõmsalt sebatas, tõuklemas, naeru lõkerdamas, üksteise moonakotte krabamas, teadis Mindy äkitselt: ta kuulub siia. Nad vajasisid teda, need mäestikulapsed – ja tema, Mindy Matthews, vajab neid. Vallatute silmadega, teadmistenäljas hinge-ga lapsi.

Seal nad istusid Mindy ees – nagu metsik lilleaas. Ninatargad näod, ujedad näod, hirmunud näod, kelmikad näod. Mõned võluvad kui tulikad ja karikakrad, teised lihtsad kui võililled. Mindy armastas neid kõiki.

Ta oli juba peaaegu unustanud, millise väljakutse esitas uue klassiga kohtumine. Esmalt nende nimede selgeks õppimine, siis teadmiste taseme väljaselgitamine ja iseloomuga tutvumine. Mindyl tuli üles otsida nende sees peidus olev tõeline laps, alles siis saab ta neid edukalt õpetama asuda.

Kui koolipäev selleks korraks läbi sai ning lapsed õpetajaga häbelikult hüvasti jätsid, oli Mindyl kõigist üheksateistkümnest selge

ülevaade. Oli aeglasi veerijaid, kes vihkasid kooli, kuna tilpnesisid alati teistest tagapool, väänikuid, kes kaaslasid kiusasid ning õpetajanna kannatuse proovile panid, janunenud hingi, kes ihkasid endasse uusi teadmisi ahmida. Oli ka tasaseid, usaldusväärseid lapsi, kes võtavad oma õlgadele nurisemata elukohustuste koorma, kui kool seljataha jääb.

Mindy õpetab need vähemanded lugema. Peaaegu kõik lapsed on võimelised korralikult lugemise selgeks saama, kui neid esmalt õigesti rääkima õpetada. Ja väänkaeltele annaks ta sellise posu ülesandeid, et neil poleks pahandustele mahti mõeldagi. Mindy oli juba aastate eest selgeks saanud, et pahategijad olid üksnes hirmunud lapsed, kes käitusid vastavalt neile pandud ootustele.

Peagi keeb klassituba sipelgapesana. Mindy pidas plaani lapsevanemad kokku kutsuda, et võita nende usaldus ja toetus. Jah, just seda ta teebki.

Oli hea olla jälle õpetaja. Kui ainult ei peaks õhtul sinna majja tagasi minema – külma, kõledasse, kasimata, ebameeldivasse majja.

Ust avades lõi Mindyle vastu põrsaprae pahvak. Ta oli neile öelnud, et ei söö sealihha, kuna see on vastuolus tema usuliste tõekspidamistega – ja juba esimesel õhtul oli just see toit tema taldrikul. Mindy muigas salamisi. Kogu oma viiekümne üheksa eluaasta jooksul polnud tal olnud tarvidust millegi säärasega vägikaigast vedada. Carl oli kinni pidanud Hiramile antud lubadusest, lastes Mindyl vabalt oma Jumalat teenida.

Mindy näksis keedukartulit tükikese leiva ja maitsetu jahuplõnnilise kastmega, jättes põrsaprae teistele. Söödi vaikides. Mindy oli kindel, et tema sealviibimine muutis lauas istujate olemise ebamugavaks. Ta küsis lastelt koolikaaslaste kohta, püüdis peremeest-perenaist vestlusse tõmmata, kuid jutt ei tahtnud kuidagi vedu võtta.

Söömise lõpetanud, tõusis Mindy vabandades lauast ning sõnas lastele: „Kui olete oma õhtuste toimetustega valmis saanud, ootaksin teid oma tuppä juttu kuulama. Ärge siis unustage.“

Nad tulid, vanimast poisist viieaastaseni, kes veel koolis ei käinud. Mindy luges neile Piiblist veeuputuse lugu, näidates samal ajal pilte. Ta õpetas neile ka mängulaulu Noast.

„Homme õhtul teeme algust Tom Sawyeri seiklustega. Esmaspäeval on piibliõhtu, teisipäeval kuulsate raamatute õhtu, kolmapäeval reisiõhtu ning neljapäeval õpime kuduma-heegeldama,“ teatas Mindy. Ta silmitses arupidavalt kolme poissi, püüdes pingsalt välja mõelda, mida nendega käsitööõhtul peale hakata.

„Tahaksin kangesti teid paremini tundma õppida,“ sõnas Mindy poistele.

„On kindlasti midagi, mida te meelsasti teete või tahaksite tege- ma õppida.“

„Ralph on linnu-hull,“ naeris noorim tüdrukutest vallatult. „Ta hiilib kõik see aeg linnupesi luu- rates mööda võpsikuid.“

„Tore! Ralph, kui meie neljapäeviti koome-heegeldame, võid sina meile iga kord mõnda lindu tutvustada. Näiteks milline pesa tal on ja mismoodi tema munad välja näevad. Kirjelda nii täpselt, et me lindu nähes selle kohe ise ära tunneksime. Muretsen sulle väikese märkmiku, kuhu võid lindre kohta kõik kirja panna.“

Mindy jättis meelde, et ta tooks kaasa korraliku linnuraamatu, kui jälle tsivilisatsiooni keskele satub.

„Aga sina, Eddie?“ päris ta järgmiselt poisilt.

„Tema lõikab noaga kõiksugu vigureid puust välja,“ teatas sama pisike piiga valjuhäälselt. Mindyle meenus, et see oli Mary, kelle silmad esimesel õhtul särama löid, kui ta neile raamatulugemist oli maininud.

„Eddie teeb vilesid ja pisikesi paadilootsikuid ja kõiksugu asju.“

Mindy silmitses väikest puu- töömeest. Poiss oli kohmetusest pilgu maha löönud, kuid tema saladad, pikasõrmelised käed andsid aimu osavusest.

„Sina siis näitad neljapäeviti meile, mida sa puutükist välja oskad võluda,“ naeratas Mindy.

Ta peaks kodust Stepheni Alaska luunikerdused kaasa tooma. Põlisalaskalaste seas oli osavaid käsitöölisi. Küllap Eddie- sugune meistrimees nende asjakeste ilu hinnata mõistab. Võib nende eeskujul voolida mõne hülgepoja, proovida põdrasarve taolist pitsilist nikerdust ehk.

Joe, poistest noorim, otsustas koos tüdrukutega heegeldamist õppida.

„Nüüd peate küll oma koolitükkide juurde minema, lapsed,“ tuletas Mindy neile meelde. Ta tõusis ja pani Piibli ära. Suuremad lapsed lahkusid vastutahtmist, väikene Mary jäi paigale.

Kui Mindy võttis välja parandamist vajavad koolitööd, lausus laps vaikselt, peaaegu hääletult: „Mool põle koolitükke teha, provva. Ma jään seie.“

Mindy võpatas. „Mary, korda minu järel: „Mul ei ole koolitükke teha. Ma jään siia.“

Kuulekalt kordas laps tema sõnu.

„Inglise keel on väga ilus, Mary. Ma aitan sul seda õigesti kasutada. Jah, sa tohid küll siia jääda, aga vaevalt see sulle eriti meeldib, sest mul on hulk tööd teha ja ma ei saa sinuga juttu ajada.“

„Sellest põle äda ühti, Matthews-i-provva. Mulle kangeste meeldib so uhkeid asjasi vahutada.“

Kõhn, vähenõudlik lapsuke, kes nägi pisut haldjalik välja, heitis pehmele põrandavaibale siruli ega teinud kogu tunni piuksugi, kuni ema ta magama kutsus.

Kui tüdruk tõusis, sõnas Mindy: „Mary, ei ole just palju sõpru, kes suudaksid terve tunni vait olla. Sa tohid igal ajal minu juurde tulla, küllap jääb meil mõnel õhtul aega ka juttu puhuda.“

Päevad veeresid, oktoobrist sai sädelev november. Mindy hakkas endale ise toitu koju muretsema, sest LeMari söögilaual oli harva midagi, mida tema süüa sai. Kõik ujus searasvas.

Reedeti tuli Carl talle järele. Mindy rääkis koduteel õhinal oma nädalast, kuni märkas, et ta sõnad kukkusid vaikusekuristikku. Oh, ta oli kui arutu laps, kes ei märka, kuhu astub. Siis vaikis ka Mindy.

Nädalalõpud kodus olid tuttavaks vahelduseks tema uues kummalises elus. Vahel tundus Mindyle, et seal kauges mägikülas veedetud päevad olid tähtsamad kodustest vaikusepäevadest. Seal, mägedes, Mindyt vajati ja armastati. Nagu kunagi siin oruski oli olnud...

LeMari laste kohmakad sõrmed õppisid uusi asju tegema ning nende meeled kulgesid imestuse ja aukartusega läbi Vana Testamendi, Tom Sawyeri ja teiste raamatute imede. Pisikene Mary tikkis padjakatte karikakarde ja punaste ornamentidega. Nõnda oli temalgi viimaks midagi päris oma ja ilusat. Eddie vestis National Geographicu pildi järgi lendava merikajaka. Lind tuli nii nõtkes ja elegantse joonega, et kui Mindy selle peenikese nõõri abil klassi lakke riputas, ei saanud lapsed sellelt silmi.

Ühel jõulukuu hommikul läbi rinnuni hangede kooli poole rühkides ründas Mindyt vana

tuttav valu. Mindy teadis, et kuigi ta armastab oma tööd väga, rõõvib see temalt aega, neid kal- leid hetki, mis talle elus veel jää- nud oli.

Mindy toppis lund suhu, nee- las oma tableti alla ja tegi enda- le lumme pesa, et tuule eest var- ju saada. Seal ta istus – peidus kogu maailma eest, närides valu pärast huuli. Kummaline paik suremiseks. Peidus, nagu kätki sees, keset puhast valget lund. Vast loomulikumgi kui oma voo- dis või haigla steriilses jaheduses. Ei, tõepoolest, see polekski sure- miseks halb koht. Mindy võitles

iiveldusega, mis tundus valust hullempi. Võitles kogu oma tahtejõuga. Köht võis mõnikord mõistust kuulda võtta.

Oli ta valmis oma elu Jumalale loovutama, kirjutama kindla, selge käega „LÖPP“ sellel säraval hommikul siin lageda taeva all. Kui kaugele ta oma rännakul oli jõudnud? Oli ta midagi rohkemat kui see Mindy, kes neljakümne aasta eest esimest korda Jeesuse lähedalolu oli tundnud? Mindy ei teadnud. Ta polnud kurja keelega ega tige Carli vastu nagu mõned naised, kuid ta oli vahel Carli pärast otsata kurb olnud, sest mees ei teadnud midagi sellest rõõmust, mis andis Mindyle jõudu. Ta oleks pidanud ometi mõnel kombel Carli selle rõõmu juurde tooma. Carl, uhke Carl oli tema kaastunnet pahaks pannud.

Oli see olnud võimatu ülesanne? Või polnud Mindy õiget moodust leidnud? Või oli harjunud ise nii ahnelt Jumala külge klammerduma, et polnud tegelikult soovitudki seda rõõmu Carliga jagada? Mindy ei osanud vastata, valu tumestas külmalt ja halastamatult ta mõistust. Mindy oksendas lumme. Ta oli oma keha ori. Mindy vihkas seda.

Liiga raske oli elada. Mindy lõdvestus soojas valges lumekoopas ning lasi valul oma laastamistööd teha. Tagasi tegelikkusesse kiskusid teda näod, milles olid segunenud Kate'i ja Mary LeMari jooned. Imelik, ta oli eriliselt armastanud just neid tüdrukuid, kuigi oli alati soovinud poegi.

Mary oli hakanud just rätikut õmblema, tal oli raskete sõlmede juures abi vaja. Ja Kate tuleb jõuluks koju. Ta ei saa ometigi tulla majja, kus ahjud on külmad ning pole säravat jõulupuud teretulemast soovimas. Ei, Mindy ei saanud veel surra.

Lapsed leidsid Mindy. Ralph ja Eddie tallasid raja sisse ning peaaegu kandsid ta klassituppa. Kogu päeva hoolitsesid nad Mindy eest, kütsid ahjud ja ütlesid oma õpetükke üles õpetaja laua ümber

seistes, et Mindy tõusma ei peaks. Sellest päevast alates ajas Joseph LeMar kinnituisanud tee sahaga lahti.

Jõulueelne reede oli juba hämmardumas, kui Carl Mindyle järele tuli. Mindy oli õhevil, sest Kate pidi koos Carliga tulema. Kui Carli auto tuled õue valgeks lõid, astus Kate uksele. Mindy tiris tüdruku koristamata kööki uudishimulike majaanike keskele. Märgates Kate'i ehmatust ning vastumeelsust, meenusid talle tema enese esimesed tunded selles majas, ligi kolme kuu eest. Mindyle tegi see nüüd isegi nalja.

„Kate, ma tahaksin sulle tutvustada oma sõpru LeMare'e.“ Kate noogutas kombekalt, kui Mindy nende kõigi nimed ette luges. Kui ta sellega lõpule jõudis, ütles Mary täiesti veatult ja otsekohele: „Proua, ta on tõepoolest väga ilus, see Kate.“

Mindy silmitses Kate'i. Ta polnud kunagi tüdrukut mingiks eriliseks kaunitariks pidanud. Kate'il oli lihtsalt kena arukas nägu. Siiski, midagi oli muutunud. Tüdruku pehmed ja läikivad juuksed olid pikemad, ulatudes õlgadele ning raamides kenasti tema tarka nägu. Helesinine rätik tõstis esile tema silmade värvi. Kate'i näol säras uus enesekindlus. Rita oli ju öelnud: „Kui sa kooli lähed...“

Mindy kallistas väikest Maryt. „Ta on tõepoolest kaunis, sõbrake. Mul on hea meel, et sa seda mulle ütlesid.“

Kogu puhkuseaja imetles Mindy pojatütart. Kohmakas, tagasihoidlik maatüdruk oli kadunud. Kate valis enesekindlalt kangaid, mustreid ja materjale. Oma palga eest sai Mindy teha talle uusi riideid.

Kui Ned ja Gloria jõuluõhtul saabusid, vaatas Mindy huviga Nedi. Nedi pilk jälgis tüdrukut hämmeldunud uhkusega, mida Kate loomulikult märkas.

Õhtul, kui majas valitses vaikus ja Mindy vanas messingvoodis Carli kõrval lebas, sõnas ta mehele: „Kate on muutunud, Carl.

Nüüd on ta tema ise. Mul on nagu natuke kurb, et ta kunagi ei vaja mind enam nii palju kui varem.“

Ega Mindy ei oodanudki mehelte vastust. Parimal juhul oleks see olnud irooniline, kuid Carl sõnas aeglaselt, nagu sünniks iga sõna suure vaevaga: „Sa peaksid uhke olema. Tüdruk astus ellu siit pärapõrgust ja oli selleks valmis. Nedist hoolimata oli ta piisavalt julge looma sõprussidemeid, eeldades, et maailm on hea paik. Naise kohta, kes kunagi tüdrt pole tahtnud, said sa päris hästi hakkama.“

„Kallis, ma ei teinud seda üksinda,“ sõnas Mindy liigutatuna Carli kiitusest. „Sina oled olnud Kate'ile suurepärase turvalisuse allikas. Olen vahel mõelnud, et sa armastasid teda rohkem kui poisse.“

„Ei armastanud rohkem,“ kostis Carl „Lihtsalt teistmoodi. Sina Min, oled siiski see, kes õpetas ta mõtlema ja nägema ja kuulma.“

„Nüüd sa küll liialdad, Carl. Ma lausa kardan, et Kate avastab, kui joovastav see enesekindlus olla võib. Poleks ime, kui ta pisut rajalt kõrvale kaldub, enne kui selgusele jõuab, kes ta päriselt on ja mida elult tegelikult ootab.“

„Arvan, et suudad teda juhtida ka pika maa tagant paljalt oma tahtejõuga,“ arvas Carl, „või oma palvete võluväega.“ Carli häälest kõlas tuttav pilge. Ilus hetk oli rikutud. ☺

Jätkub

Soome keelest tõlkinud Aime Lips

Halbade tunnete üleandmisest Jumalale

PILLE PÖLDARU

Elu koos Jumalaga on imeiliselt hea, kuid samas ei kaitse see meid halbade olukordade eest. Halbu asju juhtub ka neile, kes käivad koos Jumalaga ning selles patuses maailmas on see kahjuks paratamatu.

Räägin teile ühe kogemuse, mis riivas mu tundeid. Kuulsin kedagi rääkimas halvasti usklikest. Kritiseeriti kristlaste õpetusi ning arvati, et inimesed jäävad kirikusse vaid selle tõttu, et nad on koguduses sündinud ja kasvanud ning see on normaalne osa nende elust. Kristlased on usuga lihtsalt niivõrd harjunud. Nende elu on kogu aeg niiviisi seatud olnud ning see on justkui traditsioonide jätkamine. Pean tunnistama, et seesugune mõtteviis torkas minu hinge.

Esmalt olin ma kurb selle tõttu, et kritiseeritakse midagi, mis on mu südamele armas. Seejärel hakkasid pead tõstma halvemad tunded, mille hulka kuulus mõte tagasi teha või vähemalt midagi vastu öelda. Minu sees hakkasid tunded keema ning mõistsin, et see peab lõppema. Ma ei taha nii palju halbu tundeid enda sisse, kuid ise ma nendest lahti ei saa. Ainuke võimalus on minna Jumala juurde ning paluda, et Tema mu negatiivsed tunded ära võtaks. Niisiis võtsin välja oma Piibli ning hakkasin lugema sealt, kus mul parajasti järg pooleli oli. Ma lihtsalt palusin, et Jumal võtaks need

negatiivsed emotsioonid minu seest ja aitaks mul toime tulla. Ma palusin, et Ta juhataks mind oma Sõna abiga niiviisi, et ma võiksin oma hingerahu tagasi saada. Üle kõige soovisin, et see kogemus lõpeks hästi ning ma õpiksin sellest midagi. Ma tean, et Jumalal on imeline komme meid ka halbade kogemuste kaudu õpetada. Tema ei anna meie ellu halbu olukordi, kuid Ta on nii imeline, et kasutab ka halbu olukordi hea eesmärgi nimel. Missugust imelist Jumalat me teenime!

Niisiis avasin oma Piibli Aamose 1. peatüki juurest ning hakkasin lugema, olin lugenud esimesed paar peatükki... Mitte midagi, minu meeleolu leebus veidi, kuid ei mingit vastust. Ma teadsin, et Jumal räägib oma Sõna kaudu, sest olen seda ka varem kogenud. Lugesin edasi ja seal see oli, Aamose 5:13-14: *“Sellepärast vaikib mõistlik niisugusel ajal, sest see on kuri aeg. Otsige head, aga mitte kurja, et te jääsite elama! Siis on teiega Issand, vägede Jumal, nõnda nagu te ütlete.”*

Vaikida kurjal ajal ning otsida kõiges head! Kas saab olla veel imelisemat vastust? Mina mõistsin, et minu osa on sellel hetkel vaikida, säilitada rõõmus meel ja järjekindlalt otsida head kõiges, mis minu ümber on. Jumal on minuga

ning mina usaldan Teda. Mina ei pea olema hukkamõistja ja koha kännenäitaja. Mina ei tea kunagi, mis teise inimese sees toimub ning tihti on kriitika ja halvustava kõnemaneeeri taga sisemiselt katkine inimene, kes vajab armastust ja palveid rohkem kui keegi teine. Kandsin selle Jumala lapse palvekätel Isa ette ning palusin andestust oma vihastumise pärast. Seejärel tundsin, kuidas sain tagasi oma hingerahu.

Oma halbade tunnete Jumalale usaldamine ei ole alati kerge, kuid minu lühike kogemus Jumalaga on kinnitanud, et see on alati seda väärt. Seetõttu julgen seda ka teistele soovitada. Usaldage oma tunded Jumalale ja otsige head kõiges, sest siis on teiega Issand, vägede Jumal! ☺

FOTO: FRAMEÄNGEL AT FREEDIGITALPHOTOS.NET

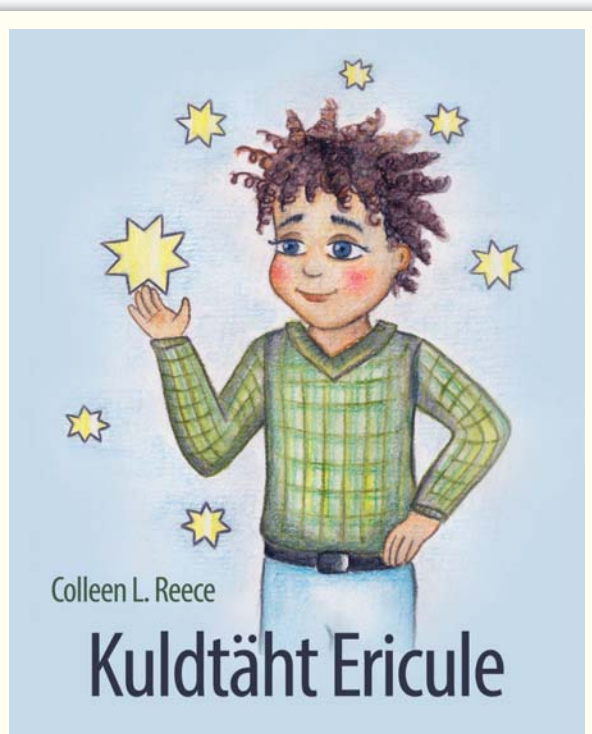

www.advent.ee

Tuhanded artiklid, kümned tuhanded pildid sadades galeriides, rikkalikult audio- ja videofaile. Advent.ee pakub igaks päevaks vaimulikke lugemis-, vaatamis- ja kuulamismaterjali.

Adventkogudus on ka Facebookis.

Eric Taylor on esimese klassi poiss, kes vajaks koolis õppides abi ja tuge, kuid kahjuks ei ole õpetajal tema jaoks just kuigi palju aega ning Ericule öeldakse, et ta peab jääma ka teiseks aastaks esimesse klassi...

Ilmunud on uus lasteraamat, mis mõeldud nooremale koolieale.

Küsi raamatut oma koguduse raamatuletist või osta advent.ee-st. Hind 5 eurot.

MEIE AEG

UUS NUMBER 8. VEEBRUARIL 2014

Jätkame 1888. aasta teemadel

Mitte ainult leivast rubriigis kirjutab Ergo Naab

Intervjuud Tartus piibliseminaril kõnelenud Artur Stele ja Ranko Stefanoviciga

Meie Aega saab osta kõigist adventkogudustest üle Eesti ja tellida www.post.ee ning pood.advent.ee vahendusel.

Liitu meiega ..

10 päevaks PALVEKS

8.-18. jaanuar 2014

www.tendaysofprayer.org
www.advent.ee